

Hvorfor Vesten er ved at tabe i konkurrencen med Kina

Af Alexander Hartmann, den 10. marts 2019

Under den afsluttende diskussion på Schillerinstituttets seminar i Berlin den 27. februar fremhævede Helga Zepp-LaRouche Vestens kulturelle forfald og Kinas helt modsatrettede kulturpolitik som én af hovedårsagerne til Kinas overlegenhed over for Vesten i den meget diskuterede konkurrence mellem de to systemer.

Anledningen til hendes redegørelse var det spørgsmål, om Vesten rent faktisk indtager en konfrontatorisk holdning over for Kina, eller om det ikke snarere er Kina, der konfronterer Vesten. I sit svar beskrev hun først udviklingen inden for de sidste år. Kina har siden Deng Xiaopings tid fulgt reglen om at "holde bolden flad og ikke fremhæve sin egen rolle, men først og fremmest tage sig af sin egen udvikling." Men det har ændret sig, først og fremmest med Xi Jinping. "Xi Jinping har sagt, at vi må ændre vor rolle som verdensmagt til gavn for hele menneskeheden." Så har Kina også sat sit program "Made in China 2025" meget stærkt i forgrunden om at "blive globalt førende på verdensmarkedet inden for ti nøgleteknologier – computere, robotter, kunstig intelligens, el-biler og forskellige andre områder".

Selv om det nye silkevejsinitiativ er det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie, så har Vesten i hele fire år næsten intet fortalt om Den nye Silkevej. "Fire års tavshed, så har man endelig bemærket noget: Lige et øjeblik! Det går for hurtigt, det der; og alle de lande, der tilslutter sig!" Og så begyndte Vestens angreb. "Det var virkeligt internationalt koordineret, pludseligt kom disse angreb fra CSIS 1) og fra europæiske tænketanke."

Det har udløst visse diskussioner i Kina, om det har været klogt at fremhæve 2025-programmets rolle så kraftigt og derved provokere og udsætte sig for alle disse angreb. "Så vidt jeg ved, har Kina trukket det en smule tilbage. Men på den anden side: kendsgerningerne taler for sig selv. Med landingen på Månens bagside er Kina i færd med at Kina overtaget føringen inden for udforskningen af Verdensrummet. Og her er der ikke længere nogle, der kan sige, at "Kina har stjålet teknologien i Vesten", for her er Kina blevet den førende. Og det samme gælder for kernefusion: reaktoren EAST-projektet, har opnået den højeste temperatur over det længste tidsrum."

Hun tilbageviste forsøgene på at "sværte Kina til" som for eksempel med

påstanden om, at Kina forsøger at lokke alle de lande, det samarbejder med, i en gældsfælde. "Det stemmer ikke! I Afrika er der for eksempel mange lande, der har modtaget foræringer, altså ikke blot kreditter, men hvor Kina simpelthen har finansieret tingene, for eksempel i Ætiopien og andre lande." Naturligvis har Kina indflydelse. "Men det er min dybeste overbevisning, at Kina mener alt det, det siger, altså at der ikke er nogle hemmelige bagtanker, men at det er den konfucianske tankegang, der påvirker politikken. En harmonisk udvikling af alle stater, retten til at bibeholde sit eget system, ikke-indblanding, alt det er principper, som Kina følger."

FORLADT DE BEDSTE TRADITIONER

Først og fremmest er Vesten konfronteret med, at vi har vendt os fra vore egne bedste traditioner, tænk på (Friedrich) List, på Humboldt, Schiller, vor klassiske periode, hvor vore humanistiske tænkere spillede en større rolle; disse værdier har vi forladt. Og vi har erstattet dem med liberale eller neoliberale værdier – alt er tilladt, der er ingen faste principper mere. Næsten hver dag opstår der et nyt "køn", der er mænd og kvinder og indimellem er der efterhånden utallige underafdelinger. Det er muligt, men hvorfor fremhæver man det så voldsomt? Ungdomskulturen har jeg allerede været inde på."

Kina har i modsætning hertil forbudt hip-hop-musik med det argument, at "hip-hop har et degenereret kvindesyn, at det forkynder voldsanvendelse, at det promoverer ting, der er skadelige for ånden." Det samme gør sig gældende for banale underholdningsudsendelser som for eksempel de quiz-shows, der er så udbredte i Vesten.

Over for denne underholdningskultur i Vesten fremhævede hun Friedrich Schillers idé om den æstetiske opdragelse. Den æstetiske opdragelse skal forædle mennesket. "Schiller spørger: 'Hvor skal forandringen komme fra, når staten er korrump og masserne svækkede?' Dette gælder jo også i høj grad for os. Man kan ikke vente, at forandringen skal komme fra staten, og heller ikke fra masserne, for de er sløve, degenererede, slappe. Det er jo egentligt et spejlbillede af vort eget nuværende samfund, med andre ydre omstændigheder, men grundliggende det samme."

Schiller kommer så med det svar, at forandringen kun kan komme fra den store klassiske kunst, fordi den forædler mennesket. "Skønheden henvender sig ikke kun til fornuften, men også til sanserne. For skønheden taler til sanserne; men da skønheden hos Schiller er et fornuftbegreb, løfter den mennesket op på et højere plan gennem leg. Og Schiller siger, sådan som Cai Yunpei 2) i øvrigt også gør det, at det kommer an på at forædle mennesket i dets fritid."

Når mennesket arbejder og er nødt til at tjene til livets opretholdelse, har det ikke tid til overs, for så er det beskæftiget med nødvendige ting og har ikke tid til at give sig af med skønne ting. "Men hvis det i fritiden – i stedet for at spille den og ødsle den bort – giver sig af med skønne kunstværker såsom musik, maleri og digtning og fordyber sig i dem, så føler det sig ædelt i samme øjeblik og forbedres så at sige af skønheden."

Schiller har forsvaret denne idé om, at menneskets forædling finder sted gennem den æstetiske opdragelse "og det er netop også en grundliggende tanke i Kina". Xi Jinping har fremhævet vigtigheden af den æstetiske opdragelse "for alle samfundets lag, og jeg tror, at det er dette, der mangler her i Vesten. Her er der ingen, der taler om, at menneskene skal forbedre sig, tværtimod, alt er tilladt, og medierne beretter kun om de tåbeligste begivenheder, de største perversionser og de voldeligste hændelser."

I Fjernsynet er der ingen rigtige film længere, men kun "krimier, og krimierne er alle fyldt med meningsløs vold, med perversionser og pornografi. Der er en undersøgelse, der viser, at børn allerede fra seks- syvårsalderen er i stand til at finde frem til alt pornografisk indhold på internettet og det i den mest kvalmende form. Det har en uhyggeligt uheldig indvirkning på udviklingen af intelligensen, fordi det forrår mennesket ... Samfundet her i Vesten gør ikke noget for at forhindre det."

FØLGERNE AF DET KULTURELLE FORFALD

Hun kom derefter ind på følgerne af dette kulturelle forfald. Industrien beklager sig over, at 25 % af alle de 15-årige er uegnede til at bestride et arbejde, "fordi de er umotiverede, fordi de ikke gider noget, fordi de er på stoffer eller af andre grunde. Amerika har som industrination nu haft to år med faldende levealder. Tænk lige over det engang! Hvis der er nogen målestok for et samfunds økonomiske succes, så er det gennemsnitslevealderen." Og den er faldende i Amerika "på grund af alkohol og stofmisbrug; man har en opiat-plage af receptpligtige medikamenter, der har gjort folk afhængige. Og så går de ud på gaden, fordi opiatet eller medikamenterne er billigere der. Altså med andre ord: Vi har et kæmpeproblem her i Vesten."

Hun kom så ind på et nyligt fremsat program fra BDI (Bundesverband der Deutschen Industrie) om konkurrencen mellem Kinas og Vestens systemer. "Det er min overbevisning, at hvis vi ikke ændrer os her i Vesten, så behøver vi overhovedet ikke at hidse os op over Kina. For Kina vil udvikle sig videre, og Vesten vil frembringe den ene generation efter den anden, der er fuldstændigt ødelagt og fordærvet. Vesten er en døende civilisation."

De, der ikke kan se det, lever åbenbart "i en puppe... Når de nu og da har noget med børn og unge at gøre, så bliver de skræmte! De er aggressive, selv pigerne. Ja, unge piger er det virkeligt – hvis De ser, hvordan de unge omgås indbyrdes ved stranden om sommeren, så kan man kun sige: Det løber mig koldt ned ad ryggen! Og jeg mener virkeligt, at Vesten absolut må slå ind på et andet spor."

Hun mindede derefter om, at Tyskland tidligere havde et helt andet uddannelsessystem. "Jeg var så heldig stadig at have haft adskillige lærere, der repræsenterede Humboldts tanker, tysklærere, men også andre. Og det var en helt anden fremgangsmåde. Den moralske opdragelse stod i centrum." Men så kom OECD's uddannelsesreform i 1970, der smed Humboldt og "de sidste 2500 års dannelse" ud af pensummet, "altså Platon, Homer, Schiller, alt det forsvandt, og i stedet for det kom der praktiske ting – hvordan analyserer man annoncer i medierne og andet af den slags".

Kina gør derimod meget for at genoprette sin 5000 år gamle kultur. "De nævnte Dunhuang. Jeg har været så heldig at have været i Dunhuang og har set grotterne. Alt dette bliver ikke blot restaureret, men også fotograferet elektronisk, så at flest mulige mennesker kan studere dem. Alle andre kulturskatte restaureres med kærlig hånd og gøres tilgængelige for befolkningen. Og i grunden kan man sige, at Kina egentlig gør alt for at bringe sin befolkning ind på et godt spor."

Hun sagde til sidst: "Jeg tror virkeligt, at Vesten er nødt til at vende tilbage til sin egen højkultur, til den italienske renaissance i Italien, til den tyske klassik i Tyskland, til École Polytechnique i Frankrig. Enhver nation bør virkeligt forbinde sig med højdepunkterne i sin egen historie, og det må vi så bruge til at udvikle os videre ud fra. Og der bør finde en udveksling sted mellem alle kulturer, så at vi kan lære af hinanden og bringe os alle videre.

Enten gør vi sådan, eller også bliver Vesten trængt ud på historiens overdrev.

1.CSIS: Amerikansk udenrigspolitisk tænketank.

2.Den store kinesiske pædagog Cai Yuanpei (1868-1940) var undervisningsminister under Sun Yatsen i Kinas provisoriske republik.

Ny LaRouchePAC foredragsrække: Koncepterne bag Lyndon LaRouches internationale Nye Bretton Woods- kreditsystem

Muligheden for, at LaRouches koncepter for, hvordan samarbejdet mellem nationer bør udfoldes, bliver gjort til virkelighed, er større end nogensinde. Samtidig har disse koncepter aldrig været mere nødvendige end nu. De kan blive til virkelighed gennem det fremspirende samarbejde mellem USA, Rusland, Kina, Indien og andre ledende økonomiske magter.

Foredragstitlerne er følgende:

1. Det menneskelige sinds kreative ånd reflekterer universets underliggende kreative princip.
2. Nøglen til at forstå økonomi er videnskab og ikke matematik.
3. Eksistensen af nationalstater er en nødvendighed.
4. Hvad er kreativitet nøjagtigt, som er den sande kilde til økonomisk vækst?
5. Friedrich Schiller, frihedens digter.
6. Vladimir Vernadsky, Biosphæren og Noosphæren.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

```
<iframe width="560" height="315" src="https://www.youtube.com/embed/cyGJstd52-4"
frameborder="0" allow="accelerometer; autoplay; encrypted-media; gyroscope;
picture-in-picture" allowfullscreen></iframe>
```

Et nyt Bretton Woods-system.

Det følgende uddrag stammer fra en politisk erklæring med titlen "Vejen frem: Et foreslået grundlag for en tværpolitisk aftale og indsats for indenrigs- og international økonomisk politik", og er udstedt den 15. januar 2019 af LaRouches Politiske Aktionskomité i USA. De politiske tiltag, der præsenteres heri, er også nødvendige for Danmark og andre nationer. Den første del af forslaget vedrører LaRouches fire love: 1. Glass/Steagall-bankseparation; 2. etablering af et nationalt bankkreditsystem 3. brug af statslig kredit til forøgelse af produktiviteten og energi-gennemstrømningstætheden gennem bl.a. moderne infrastruktur og 4. videnskabelige haste-programmer, i særdeleshed atom-fusionsenergi og et program for rumforskning. Her er afsnittet om etableringen af et nyt internationalt Bretton Woods-kreditsystem:

Udover de ovennævnte indenrigspolitiske tiltag er der også et presserende behov for handling på den internationale politiske front. Præsident Trump har klart forpligtet sig til princippet om national suverænitet og er imod globaliseringen; han har udtrykt ønske om at forbedre forholdet til Rusland og Kina; men han har endnu ikke taget fat på nødvendigheden af et nyt Bretton Woods-system som en del af hans økonomiske dagsorden.

Og alligevel er den største hindring for at sikre vort lands fulde økonomiske genrejning, og at sikre verdensfreden baseret på den økonomiske udvikling af hele planeten, at præsident Nixon den 15. august 1971 forlod Bretton Woods-systemet, herunder systemet med faste valutakurser og guldreserve-systemet, som blev indført af Franklin Roosevelt, før han døde. Bretton Woods-systemet var ligesom Glass/Steagall-loven baseret på det amerikanske systems økonomiske metoder, i modsætning til det britiske systems imperialistiske metoder, som blev fremsat af John Maynard Keynes, men afvist af Roosevelt.

Det er i dag en stor parodi, at der i den såkaldte 'Internationale Progressive Bevægelse' – grundlagt af senator Bernie Sanders samarbejdspartner Yanis Varoufakis – er dem der taler for at skabe et nyt Bretton Woods baseret på Keynes ideer, som Roosevelt afviste, for at håndhæve deres anti-Roosevelt grønne dagsorden.

I modsætning til Varoufakis har Lyndon LaRouche igennem årtier foreslået en ny Bretton Woods-aftale, der skal lanceres på grundlag af en firemagts-aftale mellem USA, Rusland, Kina og Indien, hvilket ikke blot ville tillade den største økonomiske renæssance i verdenshistorien, men også sikre global fred.

Grundlaget for et sådant samarbejde eksisterer allerede. Med Bælt og Vej-Initiativet har Kina foreslået en ny politik for samarbejde mellem alle verdens lande for at overvinde fattigdom og underudvikling gennem investeringer i infrastruktur, industri og landbrug. Dette er helt parallelt med den politik, som Lyndon og Helga LaRouche foreslog: en politik for opbygning af en Verdens-Landbro, som nu hurtigt bliver til en ny form for økonomisk samarbejde, der har bragt optimisme og håb for fremtiden for mange lande i udviklingssektoren. Snarere at se den økonomiske opstigning af Kina, der dog er en nation på næsten 1,4 mia. mennesker, som en trussel, der skal undertrykkes, hvilket nogle tænketanke taler for, bør USA samarbejde med Kina og andre nationer i 'joint ventures' for at opbygge en ny æra i den menneskelige civilisation. Det historiske gennembrud som Kina har gjort ved med succes at lande på Månens fjerne side, og for første gang i historien at bringe biologisk liv til et andet himmellegeme – Månen – i form af en levende bomuldsplante, viser, at Kina er engageret i opdagelsen af nye fysiske principper i universet og ikke blot "stjæler vores teknologi", som anti-kinesisk propaganda ellers forsøger at antyde. Det kan kun være i De Forenede Staters interesse at samarbejde med Kina og bygge videre på det fremragende forhold, som præsident Trump har etableret med præsident Xi Jinping.

Dette er helt i tråd med den vision, som Franklin D. Roosevelt nærede i forbindelse med dannelsen af det oprindelige Bretton Woods-system ved slutningen af Anden Verdenskrig.

Principperne, som et sådant system skal baseres på, er som følger:

1. Alle former for imperialism, herunder såkaldte globalistiske institutioner, må afvises. I stedet skal den ubetingede suverænitæt for hver eneste nationalstat respekteres. Desuden skal samarbejdet mellem suveræne nationer

understøttes for at fremme de ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gavn for alle og enhver.

2. I modsætning til outsourcing-politikken for at udnytte billig arbejdskraft skal fremskridtene i arbejdskraftens produktive evne i hele verden betragtes som i den vitale strategiske interesse for alle og enhver.
3. Teknologi skal forstås som det uundværlige middel til, ikke alene at øge samfundets potentielle relative befolkningstæthed, men også uomgængeligt for at opretholde selv det nuværende niveau af befolkningspotentialer.
4. Den generelle udvikling af den produktive arbejdskraft i alle suveræne stater, i særdeleshed i de såkaldte udviklingslande, kræver global vægt på: a) at øge de procentuelle andele af arbejdsstyrken, der beskæftiger sig med videnskabelig forskning og relaterede funktioner inden for forskning og udvikling; b) at øge det absolutte og relative omfang af produktion af kapitalgoder og også omsætningsgraden i produktionen af kapitalgoder og c) at kombinere disse to faktorer for at fremskynde den teknologiske udvikling i produktionen af kapitalgoder.
5. Høje eksportpriser for produktionen af sådanne kapitalgoder for at imødekomme udviklingslandenes behov er uomgængeligt for den generelle udvikling af de såkaldte udviklingslande: Vores fælles mål og vores fælles interesse er at fremme både den generelle velfærd og fremme forudsætningerne for varig fred.
6. Ved at levere øgede mængder af højteknologiske kapitalgoder til udviklingslande fremmes omsætningsniveauerne i de eksporterende økonomiers sektorer for avancerede kapitalvarer. Som et biprodukt af sådanne øgede omsætninger i den pågældende undersektor af eksportlandets produktion, øges raten for forbedring af teknologien i sådanne varekategorier med store fordele til følge for den eksporterende nations interne økonomi.
7. Importen af avancerede kapitalgoder øger arbejdskraftens produktive evne i den importerende nations økonomi. Dette gør det muligt for den importerende nation at producere sine varer til en lavere gennemsnitlig social pris, og gør det muligt at levere bedre kvalitet og billigere varer som betalingsmidler til de lande, der eksporterer kapitalgoder.

8. De eneste retfærdige og funktionsdygtige relationer indenfor finansiering af verdenshandelen mellem suveræne stater med forskellige økonomiske og sociale systemer er et kreditsystem baseret på faste pariteter af nationale valutaer, pariteter, der er fastsat blandt suveræne stater ved hjælp af en monetær orden med guldreserve.

9. For at forhindre, at et guldreservesystem med faste pariteter udsættes for ødelæggende inflationære spiraler, er det nødvendigt at begrænse udstedelsen af kredit inden for systemet til udlån for import og eksport af fysiske varer i kategorierne "hard-commodities".

Denne morgens stævnemøde med skæbnen

Den 27. jan. (EIRNS) – Som du sikkert ved, opfordrede 60 fremtrædende amerikanere, herunder to af Robert Kennedys børn og en nevø og medarbejdere til Dr. King på 'Martin Luther King-Dagen', den 21. januar, til en "sandheds- og forsoningskomité", for at genåbne undersøgelserne af de uopklarede mord på John F. Kennedy i 1963, Malcolm X i 1965, og Dr. King og Robert Kennedy i 1968.

Dette krav er i sig selv fuldt berettiget, selv om nogle af underskriverne kan have andre formål med det. Men det er ikke vores pointe her; her spørger vi: Hvorfor nu, efter mere end 50 år?

Ophavsmændene til opfordringen ved det muligvis ikke – nogle vil muligvis vredt afvise det. Men det er fordi, at den mulighed der indtraf for 50 år siden, på trods af alle de mellemliggende forskelle – den chance, for hvilken de ældste af os har kæmpet i over 50 år – er tilbage igen i dag, men større og bedre. HVIS vi handler nu – i dag!

Franklin Roosevelt havde for efterkrigstiden forberedt lovgivningen og institutionerne for en westfalsk verdensorden bestående af helt suveræne nationalstater, der frivilligt deltog i et internationalt kreditsystem baseret på Hamiltons principper, og hvor det stod enhver nation frit for at anvende et sådant system i deres eget land.

Men Roosevelt døde i utide, før krigen var forbi. Da vicepræsident Truman hørte, at Roosevelt var død, var hans første reaktion: "Men jeg kan da ikke være præsident. Jeg er sådan en lille mand." Lyndon LaRouche, på daværende tidspunkt i militærtjeneste for USA i Asien, sagde nøjagtig det samme. Truman accepterede at tage imod britiske ordrer for at knuse Roosevelts planer for efterkrigstiden.

Senere, under hans rolige ydre, begyndte Trumans efterfølger, Eisenhower, at kæmpe imod. Han gik åbent ud for at sætte en stopper for britisk aggression mod Egypten i Suez-krisen i 1956. Den russiske Sputnik-satellit fra oktober 1957 gav startskuddet til Amerikas bestræbelser indenfor videnskab, højteknologi og rumfart, hvilket påbegyndtes under Eisenhower og hurtigt tog til under John Kennedys 1000 dage.

Franklin Roosevelts enke Eleanor havde rådgivet John Kennedy om fortsættelsen af sin mands arbejde, og han begyndte at gøre dette over en bred kam som præsident, inden han blev skudt. Menneskets første og indtil videre eneste besøg på et andet himmellegeme var blandt de største resultater i det tragiske 20. århundrede.

De der har studeret denne periode forstår, at Dr. King og John og Robert Kennedys uerstattelige roller var uløseligt forbundet med hinanden, til trods for alle deres mange og lange kampe og uenigheder. Malcolm X var også meget vigtig. Hvis Malcolm X, der kom i rampelyset i 1965, havde levet, ville de beskidte tricks og fælder, der blev brugt til at obstruere Dr. King, aldrig være lykkedes som de gjorde.

Det britiske Imperium dræbte alle disse mænd, og imperiet gik på krigsstien globalt med krig og økonomisk kollaps. Men vi bør huske på, hvad Lyndon LaRouche i diskussioner har sagt om dette: Det amerikanske folk skulle have imødegået de politiske mord med viljen til at fortsætte disse ledes arbejde – endnu stærkere end tidligere. I stedet trak de sig tilbage – med nogle få undtagelser som LaRouche.

LaRouche blev udsat for snigmord og derefter uretfærdigt fængslet i fem år, efter at han havde ændret historiens forløb med Reagan-tidens Strategiske Forsvarsinitiativ (Strategic Defense Initiative, SDI). Men han fortsatte med at foreslå den 'Eurasiske Landbro', som nu er en stor realitet i Verden.

Nu står vi ved det rette, gunstige øjeblik. De udfordringer vi står over for er ikke fortidens udfordringer – de er fremtidens nye udfordringer. Hvis britisk allierede demokrater lige nu forsøger at splitte Trumps vælgerbase, så må vi samle basen ved at rekruttere dem til vores program for de virkelige løsninger,

der er nødvendige nu, mens vi i samme proces splitter det Demokratiske Partis base.

Vi må, ved hjælp af LaRouches inspirerende ideer og hans personlige eksempel, mobilisere hvad historien kræver af hver af os. Som han en gang for mange år siden sagde på en konference: "Du kan være træt; du kan være ked af det. Men når historien kræver, at du tager en tørn, så tager du en tørn!"

Helga Zepp-LaRouche: "USA bør genoplive forestillingen om "Dette skønne land, USA"

Den 23. januar 2019 (EIRNS) –Helga Zepp-LaRouche gjorde de følgende bemærkninger i dag til den amerikanske afdeling af LaRouche-bevægelsen:

Vi befinder os i den begyndende fase af en fuldkommen ny era i den menneskelige civilisation, og alt vi skal, er at udrydde konceptet om at geopolitiske interesser skal forsvares under alle omkostninger, selv hvis det betyder tredje Verdenskrig og menneskehedens udryddelse. Der er et alternativ og det hedder et nyt paradigme for nye relationer mellem nationer; win-win samarbejde.

Den eneste forskel er, at formålet er at kultivere en befolkning med fremragende egenskaber. Jeg har læst en artikel, hvori alle bidragsyderne siger, at den eneste årsag til, at Kina er fremstående i rumfart, er at partiet kontrollerer videnskab og teknologi. En kinesisk lærd person besvarede denne udtalelse ved at sige: Nej, det er fordi vi er fuldstændigt fokuserede på opdagelser, fremragende uddannelse og fordi vi har en stor og talentfuld befolkning på 1,4 milliarder mennesker og man kan ikke frembringe videnskabelige opdagelser gennem diktatur. Det er netop hvad Friedrich Schiller har uddybet ved mange lejligheder. Der er ingen grund til at disse idéer ikke skulle kunne genoplives i det smukke land, Amerika, det land, som havde til formål at tjene som et håbets fyrtårn og som frihedstempel for verden.

Lige nu er dette ikke tilfældet. Vi har en verden i kaos. Men hvis folk har en idé om, at USA er nøglen til at løse krisen i verden – og på en vis måde kan USA's bedste tradition genoplives. Men det skal genoplives i form af en republik. Som både George Washington, Benjamin Franklin og mange andre store præsidenter sagde: "Vi giver jer en republik, men det er jeres opgave at forsvare den." Og det er netop hvad der står på spil i dag.

Med det på sinde mener jeg, at folk bør have en patriotisk kærlighed overfor Amerika fordi det netop er dét, som er påkrævet. Det betyder dog ikke, at man skal være chauvinistisk og fokusere på ét land alene, man bør efterstræbe at

være det som Friedrich Schiller kalder "en patriot og en verdensborger." Det er på ingen måde en modsætning. Man skal lade sig inspirere af en lidenskabelig kærlighed for menneskeheden, og det vil give en vinger, gøre en til en krigsengel, så man kan opnå mirakler og overkomme den lille indvendige stemme som siger "åh nej, det vil jeg ikke, jeg har en anden agenda, og det er ovenikøbet for svært!" Derved kan man blive en gigant som kan "hoppe over egen skygge" som det tyske ordsprog siger. Således kan du transformere dig selv til den krigsengel, som verden har brug for lige nu.

Løgneren, der er værre end »Russiagate«: Fortielsen af menneskehedens fremskridt

Den 2. januar (EIRNS) – Det nye år begynder med et paradoks, har Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche noteret sig i diskussion med sin organisation i denne uge og i sin nytårstale. Mange nationer i verden bevæger sig hen imod et nyt paradigme for økonomisk samarbejde og fred, væk fra en æra af geopolitiske krige og konfrontationer, der er forankret i kredse omkring det britiske imperium. Dette nye paradigme viser sig ikke udelukkende i det storslåede infrastruktursamarbejde omkring Kinas Nye Silkevej, der bare vokser og vokser; men også i præsident Donald Trumps diplomati vis-à-vis den Koreanske halvø; i Japans forbedrede samarbejde med Rusland samt Japans og Indiens forbedrede samarbejde med Kina; i det forbedrede samarbejde mellem de tidligere krigsførende nationer på Afrikas Horn; ja selv i den potentielle afslutning af tilstanden af »permanent krig« i Sydvestasien ved præsident Trumps, præsident Putins og præsident Erdogans gensidigt forstærkende handlinger.

Alligevel vil den gennemsnitligt »informerede borger« i USA eller Europas nationer aldrig vide noget derom. Medierne i disse lande beskriver overvejende udgangen af 2018 som dystopisk, kaotisk eller håbløs, medmindre de kan have held til at fjerne Donald Trump fra embedet og genoprette »det transatlantiske forhold,« med ledere, der vil indføre klimaskat og fuldt ud konfrontere Rusland og Kina. Det overraskende konstruktive forhold mellem Trump og Mexicos nye præsident Andrés Manuel López Obrador eksisterer for eksempel ikke for disse medier eller deres godtroende læsere. Men det har øget potentialet for reel udvikling af Nord- og Mellemerika. Det voksende potentiale for fred i Syd- og Sydvestasien eksisterer ikke for dem, kun den formodede »alvorlige fare« det udgør for verden, at amerikanske tropper kommer hjem fra Syrien og Afghanistan!

Fordi Schiller Instituttet, Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche har arbejdet

i årtier for at forberede paradigmet for Verdenslandbroens udrulning, der nu omfatter snesevis af lande i Bælte og Vej-Initiativet, arbejder de nu som en dominerende faktor internationalt. Idet de har kæmpet for den Westfalske tilgang til en fredsslutning, hvor alle parter indvilger i at »fremme« de andres »nytte, ære og fordel«, konstaterede Helga Zepp-LaRouche, at de nu udøver ekstraordinær indflydelse på trods af et øjensynligt minimalt mandskab. Den reelle fare ligger ikke i den påståede »trussel fra Bælte og Vej-Initiativet mod Europa« eller lignende afsindsudsagn mod menneskehedens fremskridt, men i den overhængende fare for et nyt sammenbrud af det London- og »Wall Street«-centrerede finansielle system, ligeså slemt som i 2008 eller værre.

Nu er de konkrete politiske forslag om at adskille bankerne og om produktiv kredit, som Schiller Instituttet har fremlagt i sine rapporter, på dagsordenen. Disse tiltag samt et produktivt samarbejde inden for rumforskning, udvikling af ubegrænset fusionskraft og udvikling af relaterede plasmateknologier er nu de umiddelbare udsigtpunkter, vi bør have fokus på i 2019. Som Helga Zepp-LaRouche konkluderede i sin nytårstale: »Vi kan forme en ny civilisationens æra, hvor vi overvinder geopolitik en gang for alle. Og jeg vil bede dig om at arbejde sammen med Schiller Instituttet, så vi kan overbevise de resterende nationer, som stadig klamrer sig til de gamle antagelser, og især få de europæiske nationer til at deltage i det nye paradigme. Vi kan skabe en fantastisk fremtid, hvis vi arbejder sammen.«

Løgnene imod Kina, Rusland og Trump kommer fra de britiske neoliberale, som har bragt deres eget system på fallittens rand.

Uddrag fra Helga Zepp-LaRouches webcast –

Løgnene imod Kina, Rusland og Trump kommer fra de britiske neoliberale, som har bragt deres eget system på fallittens rand.

Med den succes som Kina har haft med at hæve levestandarden for befolkningen i de sidste fire årtier, hvorfor bliver landet så udsat for en kampagne med sådanne ”ondsindede fabrikationer” (i *Foreign Affairs*, ARTE-dokumentar og i

medierne generelt) – især da Kina arbejder for at hjælpe andre nationer med at opnå lignende resultater med sit Bælte og Vej-Initiativ? Hvorfor de konstante angreb på Putin og Rusland? Og hvorfor optrapningen af Mueller imod Trump, da han ikke har fremlagt noget bevis for “russisk indblanding”, hvilket er hvad Russiagate skulle dreje sig om?

I dagens webcast opfordrer Helga Zepp-LaRouche seerne til at studere de store filosofers værker, herunder Platon, Cusa, Leibniz, Schiller, Einstein og hendes mand Lyndon LaRouche, for at udvikle deres evne til at lytte til deres egen indre stemme for at være i stand til at “tænke selv”, så de kan besvare disse spørgsmål for sig selv.

Mens det britiske Overhus beklager udsigten til afslutningen af det “særlige forhold” (mellem Storbritannien og USA, red.), tog Trump to store skridt væk fra det gamle paradigme, og indvilligede i at arbejde sammen med Mexico i projekter om økonomisk udvikling i Mellemamerika, og annoncerede afslutningen af USA’s militære intervention i Syrien.

Hun opfordrede vores seere til at bruge ferien til at læse og diskutere gode ideer med familie og venner.

[I anledning af Schillers 259. fødselsdag: Vestens dybe moralske krise, eller hvorfor vi har brug for en renæssance inden for den klassiske kultur!](#)

Af Helga Zepp-LaRouche

Det er typisk for vor tids kortsigtede tankegang, at BDI (Bundesverband der Deutschen Industrie) for tiden er bekymret over, at der foregår en

“systemkonkurrence” mellem “vor egen model med det åbne marked og Kinas statsstyrede økonomi”. Mulighederne for økonomisk udveksling bør nok udnyttes, men afhængigheden af det kinesiske marked bør formindskes, så at selv mulighederne for kortfristede konkurrencefordele fuldkommen ignoreres. Og sidstnævnte hænger ikke mindst sammen med de fremtidige arbejdskræfters menneskelige egenskaber, altså hos nutidens børn og unge. Vesten befinder sig set fra dette synspunkt i en dyb kulturel krise, der netop er resultatet af de “vestlige værdier”, der angiveligt skulle gøre os absolut overlegne i forhold til andre kulturområder.

13 døde og adskillige sårede under et skyderi i en bar i Thousand Oaks i Californien, hvor Ian David Long, en veteran fra US Marine Corps, gik amok, er blot det seneste eksempel på et endeløst mareridt i USA, der fortsætter så godt som dag for dag. I 2015 var der 209 masseskyderier, i 2017 allerede 346, og i dette år foreløbigt over 300 – og der er allerede folk, der med nød og næppe har undsluppet 2 sådanne rædselssituationer. De liberale medier er hurtige til at finde de påståede ansvarlige: Den nationale riffelassociation (NRA) og den anden tilføjelse til den amerikanske forfatning, nemlig retten til at bære våben. Men denne forklaring dækker ikke alle de andre udtryk for forråelse, først og fremmest hos yngre børn. Her skal jeg blot som eksempel nævne det tilfælde fra Florida, hvor en 16-årig kvalte sin moder, fordi han ikke brød sig om hendes kritik af hans karakterer i skolen, for derefter at køre hende i en trillebør til en varevogn og videre til en kirke i nærheden, hvor han begravede hende under et ildsted. Med hjælp fra 2 venner iscenesatte han derefter et indbrud og foretog så i følge sine egne ord et “grammyvindende opkald til 911” det gængse nødopkaldsnummer i USA. Sådanne “rå forbrydelser” finder ikke udelukkende sted på den anden side af Atlanten. I Berlin blev en tiårig for kort tid siden voldtaget på en klasses tur af en anden tiårig. To elleveårige holdt offeret fast, medens to andre elever kikkede på.

Naturligvis har der altid forekommet chokerende tilfælde på kriminel adfærd, men ingen kan bestride, at selv mindre børns uhindrede tilgang til alle former for vold og pornografi på internettet sammen med en tilsvarende manglende opdragelse, der skulle give dem en indre moralsk dømmekraft, har ført til en katastrofal forråelse. Følgen er et helt fordærvet menneskesyn, især i forhold til kvinder og seksualitet. Og medtager man desuden de tilfælde, hvor et overdrevent forbrug af videospil har medført et mere eller mindre autistisk socialt forhold, så tegner der sig et meget negativt billede for de kreative muligheder hos en ikke ringe del af den næste generation. Foreningen for Dannelse og opdragelse (VBE) udsendte for nylig “i anledning af forråelsen af omgangsformerne og aktuelle hændelser som den for nylig i Chemnitz” en rundspørge om forældres og læreres syn på opdragelse og værdier i Tyskland. Over

90 % af begge grupper hævdede, at de fandt disse ting meget vigtige, men at det kneb med virkeliggørelsen af dem. Andre rundspørger fremhævede, at volden mod lærere havde nået et skræmmende omfang. Lærere udsættes tiltagende for skældsord, trusler og angreb. Rundspørgerne viste, at "tonen i samfundet er blevet mere rå, sproget forrået, konflikter eskaleres tiere og lettere, og at autoriteter ikke anerkendes mere. Der er tale om et "fænomen i hele samfundet" og det drejer sig ikke kun om mennesker med indvandrerbaggrund.

Om det drejer sig om veteraner, der lider af posttraumatisk stresssyndrom efter krigstjeneste i Mellemøsten – i USA begår en veteran selvmord hvert 65. minut – eller om det skyldes de virtuelle oplevelser under voldelige videospil eller såkaldt underholdning, så er i begge tilfælde tærsklen for voldsudøvelse sænket bekymrende helt ned til drab på andre mennesker. Og selv om denne udvikling længe har været åbenlys, foretager man sig intet i et samfund, der holder på sine "liberale værdier" og siger "alt er tilladt", for at stoppe dette styrt ned i grænseløst forfald.

I fuldstændig modsætning dertil har Kina for nylig forbudt hip-hop-musik og banale quiz-shows, eftersom schlager-teksterne giver et nedværdigende kvindebillede, og fordi showene forhindrer tilskuernes kreativitet. Endnu vigtigere: Præsident XI Jinping understregede for nylig i et brev til otte professorer på det Centrale Akademi for Skønne Kunster (CAPA) den overordentlige vigtighed af en æstetisk opdragelse for en sund opvækst hos den kinesiske ungdom, både i fysisk, men også i åndelig henseende. Den æstetiske opdragelse spiller en afgørende rolle i udviklingen af en skønnere ånd, den fylder de studerende med kærlighed og fremmer skabelsen af store kunstværker.

I Kina går betydningen af en æstetisk opdragelse tilbage til Konfucius, men også i nyere historie har betydende lærde og opdragere anvendt denne metode med henblik på den moralske forædling hos elever og studerende. Een af den moderne æstetiks grundlæggere, Wang Gouwei fra Qinghua-instituttet for Æstetiske Studier, hengav sig til udforskning af den menneskelige elendighed, der i følge ham opstod af begæret. Begærligheden gør menneskene ulykkelige, får dem til at ville eje ting, hvad der kan føre til tvangsmæssig adfærd og ved tab af den ønskede genstand til indre ulykke og ydre sociale problemer. Er der så en vej til at overvinde denne begærlighed? Ja, siger Wang Gouwei, det er skønheden. Et lignende synspunkt var den tidligere rektor for Pekings Universitet, Cai Yuanpei, kommen til, der i en afhandling fra den 10. maj 1919 skrev: "Jeg tror, at roden til vort lands problemer ligger i den kortsynethed hos så mange mennesker, der får dem til at stræbe mod hurtigere succes eller hurtigere penge uden en højere moralsk tankegang. Den eneste medicin herimod er en æstetisk tankegang."

I den samme filosofiske tradition skrev Zhu Guangjian i sit skrift "Æstetik forklaret", at samfundets problemer lå i, at de fleste menneskers hjerter var slette. For at rense hjerterne må man kultivere ånden og sjælen, sætte sig højere og renere mål end bare at blive rig, have smukke klæder eller en høj stilling inden for regeringen. For at rense et menneskes ånd må man først forskønne dets liv. Hele Friedrich Schillers samlede værker er viet til denne opgave: forædlingen af mennesket gennem en æstetisk opdragelse. Men først og fremmest i sine Æstetiske Breve, som han havde skrevet som reaktion på Jakobinernes terror under rædselsperioden i Den franske Revolution. Her beskæftigede han sig med spørgsmålet om, hvorfra en forædling af menneskene kunne komme, når regeringerne er korrupte og masserne forråede. Ene og alene den store klassiske kunst ville være i stand dertil, fordi den indeholdt den ufejlbarlige nøgle til menneskesjælens højeste rørelser og overhovedet kunne opstille det højeste ideal for det menneskelige. I forordet til "Bruden fra Messina" udtalte Schiller, at den store klassiske kunst vækkede en kraft i menneskesjælen, der også varede ved, efter at kunstoplevelsen var ovre.

Hvis Vesten fortsætter som før med sin kultur, hvor "alt er tilladt", så står det allerede klart, hvem der kommer til at vinde den "systemkonkurrence" som BDI taler om. For Kina gør enormt meget for at bringe sin 5000 år gamle kultur ud til flest muligt af sine borgere, og Xi Jinping er personligt optaget af, at udbrede den konfucianske filosofi i alle samfundets porer. Vi i Vesten har i hvert fald et kæmpe problem, fordi vi på grund af Kongressen for Kulturel Frihed, på grund af Frankfurter-Skolen og på grund af det af 68-erne fremkaldte adfærdsmønster allerede har flere generationer, der bevidst har rettet sig imod idealerne fra vor klassisk-humanistiske tradition. Men trods det vil det kun være muligt at overvinde den kulturelle og moralske krise, dersom vi vender tilbage til idealerne hos Nikolaus af Kues, Leibniz, Lessing, Schiller og von Humboldt, Bach og Beethoven – for blot at nævne nogle få – og videregive dem til de nuværende og kommende generationer. De, kære læser, kan ikke fejre Schillers 259. fødselsdag på nogen bedre måde end ved at melde Dem ind i Schiller-Instituttet.

[Fra arkivet: I anledning af 100-året for 1. Verdenskrigs afslutning:](#)

Må kanonerne i august, denne gang, forblive tavse.

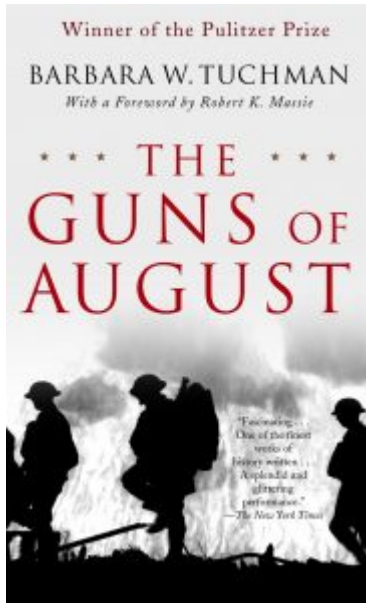
I anledning af 100-året for 1.verdenskrigs afslutning den 11.11.2018, genudgiver vi følgende artikel af Michelle Rasmussen fra august 2005.

May the Guns of August, This Time, Remain Silent

There is an expression, "Those who do not learn from history, are doomed to repeat it." Well, that is not quite true, because every historical period has its own peculiarities – for example the culture, economic conditions, political landscape and the character of leading individuals – a concept Lyndon LaRouche refers to as historical specificity.

However, if we look at history as drama, we can, as Schiller wrote in his "Theater as a Moral Institution," learn from the tragedy we see come to life on the stage before us, and come out better people. We can see specific moments, punctum salia, at which, if the leading characters had acted otherwise, it were possible to have had a different outcome. We can especially learn about the qualities of personal courage required to intervene in a way that could have changed history, when faced with an accelerating momentum heading directly towards a tragedy, such as a great war -- how one must act, after hearing the drums of war, in order to muffle them, or silence them completely.

On July 27, 2005 , Lyndon LaRouche, entitled his press release aimed at exposing the current drive towards preemptive war against Iran , including plans for the use of nuclear weapons, "Stop Cheney's 'Guns of August.'" In doing so, he brought a powerful metaphor into the battle to prevent such a war.

“The Guns of August,” by Barbara Tuchman, (published in Danish as “Kanonerne i August 1914”) is an insightful book about many of the factors that led up to WWI, and the first thirty days of the war, which has the qualities of a dramatic historical tragedy. She shows us, her readers, in detail, how “The Great War” broke out on August 1, 1914, as a result of geopolitical strategies, “unchallengeable

military necessities,” wrong assumptions, miscalculations, denial, and political cowardice. Thereby implicitly, and in several cases explicitly, showing us how the war, and especially the immense extent of the war, could have been avoided.

Released in January 1962, “The Guns of August,” itself, changed history. John F. Kennedy, and members of his administration, read the book just before the outbreak of the Cuban Missile Crisis that October, and consciously used the lessons they learned from it, to navigate through the dangerous waters of the crisis, and successfully avoid escalation into a nuclear war with the Soviet Union .

Edward VII’s Geopolitics

The colorful scene at the opening of “The Guns of August” is the funeral procession of King Edward VII of Great Britain , four years before the outbreak of war. The most prominent guest is Edward’s nephew, and arch enemy, Kaiser Wilhelm II of Germany . The funeral becomes the backdrop in front of which Mrs. Tuchman weaves the story of the construction of a geopolitical minefield, in which one wrong step could be enough to detonate the whole. (footnote 1)

The book fills in the details behind LaRouche’s analysis that Edward VII was the manuscript writer for the war, but that the “Three Kaiser Bund,” comprised of Kaiser Wilhelm – “Willy,” Czar Nicholas II of Russia – “Nicky,” another nephew of Edward, and cousin to Wilhelm, and the Hapsburg Emperor of Austro-Hungary, all too willingly played their parts, along with the French. Their own folly allowed Edward to put them against each others throats.

She relates how Edward, Lord Palmerston, and the British imperial faction, methodically worked to create "understandings" with their old enemies France and Russia, and buffer zones (independent Belgium), to ensure that British interests would never be challenged by other powers or alliances.

Kaiser Wilhelm clearly perceives Edward's strategy of encircling Germany through the creating of the "Triple Entente" with France and Russia, but he sees no alternative to Germany breaking out of that containment through war, after his own attempts to ally Germany with Russia and/or France fail. Kaiser Wilhelm states, that the British want war, but we have to start it.

Later, just days before the outbreak of war, Wilhelm says "The world will be engulfed in the most terrible of wars, the ultimate aim of which is the ruin of Germany. England, France and Russia have conspired for our annihilation ... that is the naked truth of the situation which was slowly but surely created by Edward VII ... The encirclement of Germany is at last an accomplished fact. We have run our heads into the noose ... The dead Edward is stronger than the living I."

Was the war "inevitable"?

All heard the drums of war, and prepared for the war in varying degrees of effectiveness, but none prepared effectively enough to silence them. Yet, paradoxically, Mrs. Tuchman shows that the war was not inevitable, and especially the scale and length of the war, if certain leading actors, had acted otherwise. Here are some of the examples she highlights.

For example, the French Commander in Chief designate, General Michel, after correctly surmising the essential content of the German Schlieffen Plan of attack on the western part of France through Belgium, proposes a defensive strategy to parry this. The response? – to fire him immediately, because his plan challenges the prevailing French military "tradition."

Or, that war with France might have been avoided altogether, if Germany had granted autonomy to Alsace and Lorraine, the two French provinces which Germany annexed after the 1870-71 Franco-Prussian war.

Or, how, when the German ambassador to London was discussing with the British ambassador the possibility that German forces might invade neutral Belgium, in order to reach France, "'If so,' Lichnowsky said, voicing the eternal epitaph of

man's surrender to events, 'that could not be altered now.'

Or, how General Moltke, the younger, chief of staff of the German military forces, "could have changed the history of the twentieth century," if he had accepted Kaiser Wilhelm's desperate, last minute proposal. She dramatically describes how on Aug. 1, Wilhelm sent a messenger to intercept Moltke, then on his way to give the orders to begin the attack. Waving a copy of a telegram from the German ambassador to London, stating that Britain would stay out of the war, if Germany only declared war against Russia, and not France (which, in fact, turned out to be incorrect – footnote 2) the Kaiser asked Moltke to divert the bulk of the German forces towards east, one hour before the first German troops were to take over a railroad center in Luxembourg,.

"Your Majesty, it cannot be done. The deployment of millions cannot be improvised. If Your Majesty insists on leading the whole army to the East it will not be an army ready for battle but a disorganized mob of men with no arrangements for supply. Those arrangements took a whole year of intricate labor to complete." And then Moltke states, as Mrs. Tuchman writes, "the inevitable phrase when military plans dictate policy – 'and once settled, it cannot be altered.'"

"In fact it could have been altered," she reports. After the war, the Chief of the Railway Division, General von Staab, wrote a book proving that the redeployment could have been accomplished, and Moltke, 6 months after the outbreak of war, admitted that he had made a mistake.

This is not to say that "only" a German-Russian war would have been acceptable, as a key British geopolitical strategy has always been to get those two rivals to bleed each other. But that the outbreak of war, and the scale of the war, were not "inevitable," if leading political and military leaders had had the courage to intervene effectively.

In a recent memorandum, LaRouche explained that those who want war to further their political or economic agenda, create the impression that such a war is inevitable. He stressed that for the London-based financial oligarchy, sustained peace is more frightful than fanning the flames of war. In this case, their fear of an American System economic policy spreading from Germany to the rest of the continent, including Russia, and peaceful transcontinental economic cooperation, was the cause of the geopolitical machinations which, finally, led to the war. This was the "field" that courageous individuals, acting as singularities, would have had to transform by their actions. (Such economic questions is the only major cause Mrs. Tuchman does not sufficiently develop,

but which LaRouche provides in his writings.)

The above examples, and others, dramatically described in "The Guns of August," of how no one acted effectively to prevent the war from breaking out in the first place, and then escalating into a world war, with such tragic consequences for a whole century, made an impression on a future leader of a nation, John F. Kennedy, about the need to devise alternative strategies than those presented by military leaders who state that there is no alternative to a military invasion, and already completed warplans.

"In the month of August, 1914," she wrote, "there was something looming, inescapable, universal that involved us all. Something in that awful gulf between perfect plans and fallible men that makes one tremble with a sense of 'There but for the Grace of God go we.'"

"Her hope was that people reading her book might take warning, avoid these mistakes, and do a little better. It was this effort and these lessons which attracted presidents and prime ministers as well as millions of ordinary readers," Robert K. Massie wrote in his introduction to a recent edition of the book.

The Guns of August, JFK and the Missiles of October

As mentioned above, JFK and leading members of his administration read "The Guns of August" just before the onset of the crisis provoked by the American discovery of Soviet missiles on Cuba . Especially those who had read the book became aware of the danger of heeding the drums of war as the conflict became ever more serious.

Robert Kennedy cited in his book "Thirteen Days: A Memoir of the Cuban Missile Crisis," which we can also learn from, JFK's discussion of the impact that the book had on him, in a discussion with Robert, presidential advisor Ted Sorensen and another aide, in the midst of the crisis:

"'The great danger and risk in all of this,' he said, 'is a miscalculation – a mistake in judgment.' A short time before, he had read Barbara Tuchman's book The Guns of August, and he talked about the miscalculations of the Germans, the Russians, the Austrians, the French, and the British. They somehow seemed to tumble into war, he said, through stupidity, individual idiosyncrasies, misunderstandings, and personal complexes of inferiority and

grandeur. We talked about the miscalculations of the Germans in 1939 and the still unfulfilled commitments and guarantees that the British had given to Poland .”

Robert also writes about JFK’s discussion of the book at a later point during the Cuban missile crisis:

“As mentioned before, Barbara Tuchman’s *The Guns of August* had made a great impression on the President. ‘I am not going to follow a course which will allow anyone to write a comparable book about this time, *The Missiles of October*.’ he said to me that Saturday night, October 27. “If anybody is around to write after this, they’re going to understand we made every effort to find peace and every effort to give our adversary room to move. I’m not going to push the Russians an inch beyond what’s necessary.”

During the Cuban Missile Crisis, Soviet Ambassador Dobrynin asked U.S. Ambassador at Large Bowles for a meeting. The following is an excerpt from a secret memo to President Kennedy that Ambassador Bowles wrote about that meeting.(footnote 3) He reports that he discussed with Dobrynin that some U.S. Sovietologists thought that the Soviets wanted to deliberately provoke a crisis in Cuba, to divert attention from Berlin, and enable the Soviets to charge the US with aggression in the UN. He writes that he told Amb. Dobrynin that, if so, such thinking “was extremely dangerous.” If we did move into Cuba in response to some overt act or offensive build-up by the U.S.S.R., a global chain of events might be set in motion which could have catastrophic consequences. For instance, the Soviets might then be tempted to take what they would term “counter-action” in Berlin and perhaps Turkey ; and the U.S. , by that time in an extremely tense mood, would react with vigor. The U.S.S.R., in turn, would feel pressed by the Chinese and other extremists to counter our moves, and we would be on our way together down the long slippery slide.

“I asked Dobrynin if he had read *The Guns of August*. He said “only a three-page summary.” I urged him to read at least the first few chapters in which he would see a pattern of politico-military action and counter-action that could be repeated in the next six months.

“In July 1914,” Bowles said to Dobrynin, “men of intelligence in Russia, Germany, Austria-Hungary, France and England, all quite conscious of the forces which were feeding the approaching holocaust, found themselves enmeshed in internal pressures, commitments and precedents which left them powerless to avoid the inevitable. It would be the greatest folly in history if we were to repeat this insane process in the nuclear age.

“Dobrynin asked me what, in the circumstances, I thought could be done in regard to Cuba . Stressing that I was speaking solely as an individual, I suggested three moves that the U.S.S.R. could sponsor to ease the situation.”

In fact, as the " The Guns of August" shows, the unfolding of the events that led to WWI were not "inevitable," – if men and woman of good will had had the courage to intervene to prevent "the inevitable." John F. and Robert Kennedy, and their faction, would succeed in presenting and implementing alternatives to a course demanded by a faction of their own military, which they were sure would lead directly to nuclear war. In a parallel to the determination behind solving the problem of bringing the damaged Apollo 13 spacecraft back to earth, "Failure is not an option," the Kennedy's were determined that nuclear war was not an option. After the crisis, J.F. Kennedy presented the book to British Prime Minister Macmillan, saying that the Western world had something to learn from the lessons of August 1914.

If we are to learn from "The Guns of August" when faced with a similar war party, this time, with occupants in the White House itself, now intent on war with Iran, even nuclear war, we must intervene effectively to silence the drums of war. This time, in Germany , Chancellor candidate Helga Zepp-LaRouche and the current Büso national election campaign have shown the way, by making stopping a war against Iran one of the most important issues in the current election campaign, and creating the political climate for Chancellor Schröder to speak out.

This time, in the U.S. , Lyndon LaRouche and the LaRouche Youth Movement have shown the way by exposing the plans for war, and working to create a bi-partisan coalition to replace those, who would cast humanity into a new tragedy.

This time, will you learn from history, and help make their voices heard?

(A German translation of this article, appeared in Neue Solidarität on August 24, 2005)

Foto: President John F. Kennedy addresses the nation during the Cuban missile crisis, 1962

Footnotes:

1. That step, the immediate trigger to the war, would be the assassination of

the heir to the Austro-Hungarian throne while in Serbia. The Austrians then declare war on Serbia, which brings Serbia's ally Russia, and Austria's ally Germany into the war.

2. The British, in fact, offered to not declare war on Germany, if Germany refrained from attacking France, and Russia.

3. Secret Memorandum From the Ambassador at Large (Bowles) to President Kennedy, 13 October 1962, available on the internet at:

www.mtholyoke.edu/acad/intrel/bowles.htm.

[Fra arkivet: Vitus Bering og rejsen til Amerika](#)

af Tom Gillesberg

Denne danske resumé (nedenfor) er et redigeret sammendrag af en artikel »Vitus Bering and the Rediscovery of America« (nedenfor), der blev skrevet som et bidrag til et festskrift for Lyndon LaRouche i anledning af hans 85 års fødselsdag den 8. september 2007.

Med bygningen af en magnettogforbindelse mellem København og Århus over Kattegat, som den første del af et dansk magnettognet, bryder vi med opfattelsen om Danmark som et lille land, der blot kan følge i de større landes fodspor. I stedet er det os, der går foran og gør et afgørende teknologisk kvantespring muligt. Med bygningen af et dansk magnettognet revolutionerer vi ikke blot den danske økonomi, i og med at hele Danmark bliver til et sammenhængende lokalområde, men vi sætter også en ny standard, som vil betyde magnettog i hele Europa. Med det russiske initiativ til at bygge en tunnelforbindelse under Beringstrædet, vil vi med tiden kunne tage magnettoget hele vejen fra Aalborg til Los Angeles.

Det er et af historiens smukke sammenfald, at Danmark har fået mulighed for at spille denne historiske rolle netop nu, for derigennem går vi faktisk i fodsporene af den berømte danske skibsfører og opdagelsesrejsende Vitus Bering,

der gennem sit modige lederskab ud i det ukendte genopdagede Amerika og lagde navn til Beringstrædet... Læs mere:

Dansk resumé: [Klik her.](#)

English, full article: [Click her.](#)

[Fra arkivet: Ole Rømer og opdagelsen af lysets hastighed](#)

Ole Rømer opdagede, at lyset bevæger sig med en endelig hastighed, og fastsatte dens værdi med en bemærkelsesværdig grad af nøjagtighed i 1670'erne, og væltede dermed den kartesianske teori om at lys bevægede sig øjeblikkeligt.

Poul Rasmussen fortæller den fascinerende historie om Rømer, en astronom og ingeniør, og hans samarbejde med de ledende videnskabsmænd i sin tid, inklusive Christiaan Huygens og Gottfried Wilhelm Leibniz.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Prometheus og Epimetheus: Tom Gillesbergs bidrag til et festskrift for Helga Zepp-LaRouche](#)

Contribution to the Festschrift for Helga Zepp-LaRouche from Tom Gillesberg, president of the Schiller Institute in Denmark, August 5, 2018

Dear Helga,

Reaching the age of seventy is not a bad thing, but a good thing! We, who have the pleasure of knowing you, have seen how you have taken more, and more, responsibility for future humanity, for every year passing. You are setting your

distinct, very positive, and inspiring mark on the destiny of mankind. How much poorer mankind would be without you! You are walking in the footsteps of not only Lyndon LaRouche, but also, his great mentor, Prometheus. For that, I want to pass on to you the following story, which is much truer than all the fake news in the newspapers of today.

Epimetheus visits Prometheus

It is rumored that deep down in the archives of British Museum, among many others treasures of mankind that the British Empire has chosen to keep secret from most of humanity, are the recordings of the legendary visit of the god Epimetheus to his brother Prometheus, while Prometheus was enduring his torment.

Scene: On the orders of Zeus, Prometheus has been chained to a rock, and stands in the burning sun, while his liver is being eaten by an eagle.

Prometheus: Who is there? Who dares to come here to visit me, when he knows that many watchful eyes will report back to Zeus that someone visited he, who should be isolated and scorned for his revolt against injustice? But, is it not you my brother Epimetheus? That I would never have guessed. I would never have expected you to visit me, in my miserable circumstances, to cheer me up. Dear brother, how are you?

Epimetheus: Thank you brother, I am quite well. I do not have your powers of foresight. I am not able to foresee the future, yet I would have been able to tell you, that going up against Zeus was a bad idea, which could only get you into trouble. Why would someone as smart and bright as you, do anything that stupid? You knew that the Gods of Olympus didn't want mankind to multiply and prosper. Why then, did you give fire, and the power of insight and truth-seeking to man? Why give such powers to mere mortals? Why risk your personal, physical well-being for that?

Prometheus: My dear brother, I am not sure if you came on your own accord, or just to scorn me, and earn the favor of some of the so-called immortals. But still, I will let you know. It might make you reflect, and might be a much needed, different tune, for those other ears that are, for sure, listening as we speak. Yes, you are right. I knew very well what wrath would hit me, if I crossed Zeus, and all the despicable traditions he represents. I saw with my mind's eye the torment he would bring to bear on me, if I went against the will of the old gods, and brought these outlawed powers to man. I knew that I would call upon myself all the misfortunes that Zeus was capable of creating.

But I was also haunted by the vision of what mankind would be like, if it did not have access to the gift of fire, and all the other gifts of the mind, which I so generously bestowed upon it. I saw endless rows of gray, chained and enslaved humans, with no spark of creativity in their eyes. I saw men, woman, and children that were so without hope, that it broke my heart. I resolved in my heart, that no matter what torment I would have to endure, I would never allow that to pass. I saw a much different future for mankind, something much more akin to my own spirit.

Epimetheus: Prometheus, now you frighten me. How can you speak such words? Don't you know what anger such speech will provoke in the powers that be? You belong to the gods! You could have their favor! Why throw it all away for these mere mortal men?

Prometheus: My dear brother, your eyes are so eagerly tied to the courtship of Olympus, that you do not see the truly magnificent heaven that lies ahead of us. I have also seen what can come of mankind, when bestowed with my gift of fire and wisdom. My mind's eye has seen how man can not only expand across the face of the Earth, spreading nations and civilizations everywhere, but, also, how the nations in the future will work peacefully together, to make it possible to go from one end of the world, to the other. How nations will then work together to leave planet Earth, and cause both living processes, and cognition to spread from Earth out into nearby space, making mankind a true space civilization. My mind's eye has seen how, what you see as despicable, primitive man, can become the prized jewel of all creation.

The old, so-called eternal gods are but a passing phase in the greater creation to come. They know that, and that's why they hate me so much! But all their ill-intended fury cannot stop what will come to pass! Their days are numbered, but the days and numbers of man will continue to grow beyond their wildest imagination. Let them bestow their fury on me. Let them torment me. They only exhibit their own impotence in face of the higher power of universal creativity!

Epimetheus: My dear brother, you truly scare me! I think the time has come for me to leave the burning sun, and your burning passion as well. If you are right (which you, until now, have always been), it both scares, and intrigues me. I will think of what you have spoken, and see if it comes to pass. If you then are proven right, I will learn from you, and record your story. Until then, I will be in a much cooler, and more pleasant location, while awaiting those great changes you say are to come. I hope you don't mind that I keep different company until your friends will have gained more favorable circumstances?

Prometheus: Dear Epimetheus, you are my brother, and I love you as such. But you can only look back, and learn from the past. I look forward, and let the future determine what I should do in the present. Thus we walk much different paths. But we will meet again, and despite you not having deserved it, I think the future will bring even much more pleasant circumstances for you.

You are not a Sun that can be a light of its own. You are but a Moon, which can reflect the light of others. I prefer being a Sun, to being a Moon, and that is why I am so feared. But I will also be rewarded with a great many thanks from future generations. Farewell, my dear brother. I do not envy your present, pleasant, meaningless life. I prefer the thorned and scorned path I have chosen for myself, because I know what wonders will come of it.

[Fra arkivet: Hvordan Frihedsgudinden blev bygget](#)

“Frihedsgudinens sande historie er, at den var en transatlantisk sammensværgelse for at udbrede idéerne bag den amerikanske revolution tilbage til det europæiske kontinent, hvor de blev født.”

“The real story of the Statue of Liberty is one of a transatlantic conspiracy to spread the ideas behind the American Revolution back to the European continent where they were born.”

af Michelle Rasmussen (Michelle Magraw) publicerede i *The Campaigner* i september 1981.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Eller klik her for at læse artiklen på The Campaigner arkiv. Klik bagefter på siderne 53-56 på venstre siden \(på engelsk\).](#)

Huset Windsors forestående fald

Leder fra LaRouchePAC, 22. april, 2018 – Næsten et kvart århundrede efter udgivelsen af Lyndon LaRouches artikel fra oktober 1994, »Huset Windsors forestående fald«, er den stadig den mest rungende opfordring til, at hele menneskeheden skal gribe til forsvar for at blive de sidste rester af Det britiske Imperiums oligarkismes svøbe kvit; en svøbe, der endnu i dag udgør en trussel om hellere at ødelægge hele verden snarere, end den vil løsne sit greb om planeten. LaRouche skrev denne artikel som en introduktion til en 60 sider lang *EIR*-Specialrapport med samme titel, som blev udarbejdet under LaRouches personlige supervision umiddelbart efter hans løsladelse fra fængsel i begyndelsen af 1994, efter fem års uretfærdig fængsling, på selvsamme Britiske Imperiums bud. I denne artikel taler LaRouche i sin egenskab af den ledende anklager på vegne af menneskeheden mod det folkemorderiske Britiske Imperium.

»Mine damer og herrer fra læserskarens internationale jury, vi har bragt jer til denne domstol for at høre anklager, der har deres oprindelse i en af de mest monstrøse forbrydelser, der nogen sinde er begået i menneskehedens kendte historie; en forbrydelse, der er begået på en enorm skala.

Vi fremlægger her for jer beviserne for, at, i de seneste fireogtredivede år siden dens stiftelse i 1961, har en ond organisation, der kalder sig selv sådanne ting som Verdensnaturfonden, deltaget i overlagt folkemord mod nationerne og folkeslagene i subsahara-områderne i Øst-, Vest- og Sydafrika. Vi vil bevise for jer, at, i hele denne periode, har lederen af denne forbryderiske sammensværgelse været prins Philip, også kendt som hertugen af Edinburgh og den regerende dronning af Det forenede Kongeriges gemal ...

Disse beviser vil vise, at han er personligt ansvarlig for dette igangværende og forsøgte folkemord imod befolkningen i Afrikas subsahara-område, såvel som også andre steder på planeten. Bevismaterialet viser, at denne royale gemal er skyldig i denne forbrydelse, ikke alene som person, men også i sin egenskab af den udpegede, prinselige leder ('kingpin') af dette rædselsfulde foretagende. Der er mange andre skyldige parter ...

Listen er, som den også bør være, lige som en opsummering af forbryderne under Nürnberg-domstolens kategori af forbrydere, under rubrikken, forbrydelser mod menneskeheden ...

Det er fuldt ud og rimeligt udregnet, at de politiske forholdsregler, som prinsen og hans medskyldige har vedtaget og i øjeblikket er i færd med at gennemføre i verden, ville, om dette fik lov at finde sted, reducere befolkningstallet på denne planet fra de nuværende omkring 5,3 mia. mennesker til langt under 1 mia. inden for omkring to generationer, hovedsageligt gennem den hyperbolske og selvaccelererende virkning af hungersnød og epidemiske sygdomme hos mennesker, dyr og planter. Under omstændigheder, fremkaldt som et biprodukt af et sådant koncentreret chok til alle højere livsformers immunsystem, er det på ingen måde garanteret, at der overhovedet ville eksistere mennesker ved slutningen af det forestående århundrede, hvis prinsen og hans medskyldige ikke stoppes og politikkerne omstødes, nu. Vi kan håbe på, at et sådant holocaust ikke er vist, men vi vover ikke at forlade os på dette ønske; under alle omstændigheder må prinsen, hans medskyldige og deres onde politikker stoppes nu ...

Den ondskab, der gennemsyrrer prinsens og hans medskyldiges forbryderiskhed, er meget gammel, lige så gammel som de svagt oplyste horisonter af den tidligste, kendte historie. Den ultimative fjende er ikke denne ulyksalige prins, men snarere den særlige kriminelle tradition, der med rette beskrives som 'oligarkisme'. Denne oligarkisme er det særlige smitsomme stof, der er ansvarligt for den moral og mentale sygdom, som den anklagede prins og hans medskyldige lider af. Ved valget af en retfærdig og klog fremgangsmåde med hensyn til de igangværende forbryderiske handlinger, der her dokumenteres, må vi hæve os over de fleste nuværende, internationale juridiske og relaterede praksissers fremherskende dekadens for at helbrede problemet, snarere end, sådan, som sejrherrene perverterede Nürnberg-rettergangen, idet de søgte at skjule vor egen, tidligere forsømmelse bag iøjnefaldende lidelser, der blev påtvunget nogle anklagede syndebukke ...

Den udfordring, der udgøres af de beviser, der fremlægges for jer, er: Kan I, juryens medlemmer, provokeres af rædslen, der ligger i det faktum, at ingen løsning på kollapset af denne civilisation eksisterer under de nuværende, alment accepterede adfærdsregler, og til at opdage de nødvendige, radikale, aksiomatiske ændringer af de politiske beslutninger; sådanne ændringer, der kunne gøre det muligt for menneskeheden at genopbygge et ødelagt samfund umiddelbart fra ruinerne af det kollapsede dynasti, uden at gennemleve en 'Ny Mørks Tidsalders' mellemliggende mareridt?«

(Hele LaRouches artikel kan ses her:

https://www.larouchepub.com/eiw/public/1994/eirv21n43-19941028/eirv21n43-19941028_012-the_coming_fall_of_the_house_of-lar.pdf)

Sammenlign denne strategiske vurdering af Lyndon LaRouche fra 1994 med den, som blev præsenteret af Maria Zakharova, talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium, 19. april, 2018, i det afsnit, der bærer overskriften, »The Political Crimes of the U.K.«. I dette 17 sider lange dokument præsenterede Zakharova en udstrakt gennemgang af britisk folkemord over hele planeten i århundredernes løb. »Afrika har også fået sin andel af lidelser under britiske overgreb. Henvend 13 millioner afrikanere blev udskibet fra kontinentet som slaver. Antallet af afrikanere, der døde under denne periode, er tre til fire gange højere end det antal, der blev fjernet fra kontinentet. Med andre ord, så løber det totale antal ofre op i titals millioner af mennesker ... Historikere mener, at Storbritannien er verdensførende, når det drejer sig om folkemord, i betragtning af de millioner af uskyldige civile, der er blevet dræbt i britiske kolonier.«

Sammenlign nu begge disse tekster med den gentagende erklærede, britiske politik for at ødelægge Donald Trumps præsidentskab, hvor denne politiks mest skamløse trussel kom i en artikel af BBC-journalist Paul Wood, udgivet i londonavisen *Spectator* 21. januar, 2017 – dagen efter Donald Trumps indsættelse – under hovedoverskriften, »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat ved et kup eller simpelt hen afsat gennem en rigsretssag?«

Med alt dette, der står fuldstændig klart for jeres indre øje – og som får yderligere kraft gennem bevidstheden om, at Kina og Rusland begge har handlet for at erstatte det bankerotte Britiske Imperium med et Nyt Paradigme – opfordrer vi jer, damer og herrer i læserskabets internationale jury, til at handle i overensstemmelse hermed.

Foto: Dronningen af Englands gemal hertugen af Edinburgh.

[Det Russiske Udenrigsministerium anklager, britiske handlinger i dag fortsætter århundreders folkemord](#)

19. april, 2018 – »Gør jer klar«, lød det fra talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium og topdiplomat Maria Zacharova til journalister på hendes

ugentlige briefing torsdag. Lad os tale om statsordrer til masse mord; lad os tale om Storbritanniens historie som en af de værste kolonimagter til alle tider. Britiske diplomater synes ikke at kende deres egen historie, og det er på høje tid at udfylde dette erkendelsesvakuum, her fra dette podie, sagde hun.

Zacharova fortsatte i den næste time med at gennemgå det ene tilfælde efter det andet af Det britiske Imperiums historie for masse mord, forgiftninger, plyndring og løgne imod folkeslag i hele verden og citerede dokumentation, i visse tilfælde fra Storbritanniens egne arkiver, om Det britiske Imperiums afskyelige »moraliske præstationer«.

Briefingen blev udsendt live med en grov oversættelse og kan høres her:

<https://www.youtube.com/watch?v=CM2nuYXRN6Y>,

hvor sagen imod Det britiske Imperium begynder 1 time 12 min. inde. Vi opsummerer her hendes præsentation af hovedtilfældene, for alle patrioter i alle nationer i verden (inklusive i UK selv), der også forstår, at menneskelig civilisation kræver en fjernelse af Det britiske Imperium, én gang for alle.

Zacharova tog først Indiens tilfælde op. I 1930 skrev den amerikanske historiker Will Durant, at Storbritanniens overlagte tortur af Indien i over 150 år kan anses for at være verdenshistoriens mest forfærdelige forbrydelse, bemærkede hun. Indiens Shashi Tharoor, forfatter af *Infamous Empire*, samlede dokumentation om denne forbrydelse, som premierminister Narendra Modi den 24. juli 2015 sagde, reflekterer, hvad enhver patriot i Indien ved, tilføjede Zacharova. Tharoor beretter om Storbritanniens afindustrialisering og plyndring af Indien, inkl. 15-29 millioner mennesker død ved hungersnød, 4 millioner i Bengalen alene på ét år, under en af de mest grusomme premierministre i det 20. århundrede, Winston Churchill. Zacharova citerede Churchills udtalelse, »Jeg hader indere. De er et væmmeligt folkefærd med en væmmelig religion«; hun fortalte om briternes henrettelser af indere ved at skyde dem ud af kanoner; den berygtede massakre den 13. april, 1919, hvor 50 soldater åbnede ild mod en ubevæbnet civil folkemængde i centrum af Amritsar og måske dræbte henved 1.000 mennesker.

Dernæst fulgte Afrika. Tretten millioner mennesker blev bortført fra kontinentet som slaver, men det vides, at 3-4gange så mange afrikanere blev dræbt med det totale antal ofre oppe på 50-52 millioner mennesker.

Zacharova mindede journalister om, at den britiske filosof John Locke udviklede forfatningen for Amerikas sydstats-slavestater (Confederate States of America) og investerede alle sine penge i slaveri.

Briterne oprettede koncentrationslejre under Boerkrigen i Afrika for alle, der mentes at kunne være sympatisk indstillet over for oprørerne imod britisk herredømme. Deres hjem blev nedbrændt og deres husdyrhold og afgrøder ødelagt, og dernæst blev mændene adskilt fra kvinder og børn og udskibet til Ceylon (nu Sri Lanka) og Indien. Da nyheden om lejrene slap ud, hævdede Lord Kitchener, at lejrene var skabt for at yde »sikkerhed« til civilbefolkningen og kaldte dem redningssteder, rapporterede Zacharova.

Er det ikke det samme som de Hvide Hjelme i dag? spurgte hun. De finder terrorister, kalder dem 'Hvide Hjelme' og bruger dem til provokationer »for at redde befolkningen«. Der er gået mange år, men intet har forandret sig.

I Australien dræbte briterne 90-95 % af den oprindelige befolkning, aboriginerne, under besættelsen. Det er ikke vores vurdering; engelske besættere fik kompensation for hver dræbt person, sagde hun.

Så vendte hun tilbage til Afrika: i 1870 udførte briterne folkemord mod zuluerne i Capekolonien, og i 1954-1961 imod kikuyu-folket i Kenya, »hvor, som gengældelse for drabet på 32 hvide kolonister, de britiske myndigheder udslettede 300.000 medlemmer af kikuyu-folket og drev andre 1,5 million ind i koncentrationslejre«.

Vi bør huske de berømte Opiumkrige, hvor London forgiftede det kinesiske folk gennem opium.

Når London kalder sig selv for repræsentanter for humanitære sager, kan man huske på dets handlinger imod folkene i Mellemøsten. Se blot på kortet over den grænsedragning, de gennemførte, som opdelte folk på måder, der har følger den dag i dag.

Så er der de britiske arkivers hemmelige dokumenter om, hvordan de britiske myndigheder beordrede brugen af kemiske våben i foråret 1920 i Mesopotamien – igen, Churchill – og 6.000 til 10.000 indfødte i det, der i dag er Irak, blev dræbt. Det er måske ikke så meget, for London, sagde Zacharova.

Hun nævner sager, der involverer grækerne, libyerne, sudanenserne, eritreanerne og andre, før hun gik bort fra direkte folkemord og over til Det britiske Imperiums forkærlighed for spionoperationer og lokaliserede undergravende operationer. James Bond-film er ikke fiktion, påpegede hun; Ian Flemming arbejdede ud fra arkivdokumenter. Britiske spioner har virkelig en »license to kill«.

Zacharova nævnte nogle af de kendte politiske mord og kup, som britisk efterretning kørte. Seniorcontroller i MI6, baronesse Daphne Parks indrømmelse af, at hun organiserede det politiske mord på Congos første, valgte premierminister, Patrice Lumumba, i 1961; kuppet i 1953 mod Irans Mossadeq, der var til fordel for britiske olieinteresser; dets myrderi i Nordirland; tilbagesendingen af Stepan Bandera-støttende, fascistiske mordere til Ukraine i begyndelsen af 1950'erne; osv.

Og hun udelukkede ikke af sin mønstring af kendsgerningerne den række af mærkelige dødsfald, som overgik russiske og britiske videnskabsfolk på UK's jord mellem 2001 og 2014, mange, der var centreret omkring Porton Down, inkl. i 2003 Porton Downs David Kellys »selvmord«; Kelly, der, sammen med Lyndon LaRouche, var en ledende person i afsløringen af britisk efterretnings »udmajede« løgne for at retfærdiggøre invasionen af Irak i 2003.

Sluttelig påpegede Zacharova de britiske myndigheders favorittaktik, som Rusland i øjeblikket er målet for, nemlig med at sværte mål med »sort reklame«, som der er skrevet enorme bind om. Det er ikke overraskende, at nogle mennesker ved dette, konkluderede Zacharova. Det, der er overraskende, er, at nogle mennesker ikke gør.

Se også: 3 EIR-Temaartikler, pdf, dansk, om Befolkningsreduktion:

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7227>

*»Den britiske kongefamilies plan om at skrue verden tilbage til stenalderen«;
»Hvordan den britiske krone reducerede Irlands 'bæredygtighed' til 6 mio. sjæle«; og »Britiske koloniherrer sultede flere end 60 mio. indere ihjel, men hvorfor?«*

Foto: Talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium Maria Zacharova under sin pressebriefing, torsdag, 19. april, 2018.

[Lyndon LaRouche:](#)

[Martin Luther Kings liv og mission](#)

... den store leder, som Martin, stiger til et højere niveau. De tænker på deres liv, som evangeliet fremlægger det, som en talent (mønt); livet er en talent,

man har fået givet. Man fødes, og man dør. Det er ens talent; hvad man har i denne tidsperiode. Spørgsmålet er, man vil under alle omstændigheder give den ud; hvordan vil man give den ud? Hvad vil man bruge den til at sikre, i al evighed? Hvad vil man gøre, som en mission, som vil gøre én fortjent til den plads, man ønsker at have i evigheden?

Martin havde en klar fornemmelse af dette. Denne 'bjergtopstale' for mig, slog mig ligesom en klar forståelse af, hvad han sagde, hvad han sagde til andre.[\[1\]](#)

Livet er en talent. Det er ikke, hvad man 'får ud af' livet. Det er, hvad man lægger ind i det, der tæller. Martin havde dette.

»Vi har, mener jeg, to problemer, som bør være grundlag for at reflektere over Martins liv i dag. 1) Vi har en national krise. Jeg vil ikke lægge fingrene imellem eller tale ud fra det politiske partiapparat (Demokraterne); men kendsgerningerne skal frem: Denne nationaløkonomi er ved at kollapse. Situationen, med hensyn til USA's grundlæggende økonomiske infrastruktur i dag, er relativt set værre end i 1933, hvor Roosevelt i marts måned kom ind i Det Hvide Hus. Det vil sige, hvis man undersøger infrastruktur, energi osv., livsbetingelserne for vort folk og i hele verden – lad være med at se på de store byer, hvor de går rundt med en facade og siger, alt går godt; men se på lokalsamfundene; Detroit, f.eks., har nu halvdelen af det indbyggertal, byen plejede at have. En industriby er forsvundet. Se på Birmingham, man ser det samme rapporteret; det var aldrig rigt, men deres oplevelse af tab, tab, tab; det er situationen i USA. Og der er en ligegyldighed over for USA's problemer. Mindst 48 af de 50 stater er bankerot, håbløst bankerot; dvs., at staterne umuligt kan øge skatteindtægterne uden at sænke økonomien yderligere, for at imødekomme regeringens essentielle forpligtelser. Det er karakteristisk for mindst 48 stater, og det bliver værre. Hvis man ser på leveomkostningerne, stigningen i leveomkostningerne i forhold til det, der officielt rapporteres, se på priserne for mad hos købmanden hen over de seneste 6 måneder i USA. Se på det faktum, at den amerikanske dollar, som for ikke så længe siden kunne købe en euro for 83 cents; i dag koster det 1 dollar 26-28 cents at købe en euro. Den amerikanske dollar er ved at kollapse i værdi; det, der stiger, er den pengemængde, der associeres til hasardspil, og den mest omfangsrige form for hasardspil finder sted på Wall Street. Pengene går, for rent spekulative formål, til at drive separate hasardspilsindsatser på sidelinjen i økonomien i vejret, for at drive værdien af aktiepriserne op for visse selskaber; og så snart et eller andet selskab bliver rigt, kommer lederne af selskaberne i fængsel, ligesom i Enron; for vi er gået fra 'stålindustrien' til 'stjæle-industrien'! Det er arten af nationaløkonomien.

Vi er i vanskeligheder. Vi er i vanskeligheder på global skala. Siden januar 2002, da den nuværende præsident holdt en uheldig tale, i sin 'State of the Union'-tale. Holdningen over for USA er faldet hastigt, til det laveste niveau, jeg nogensinde har set; fra nationer i hele verden. I hele Eurasien; i de amerikanske lande, er USA nu foragtet, hvor det i det mindste var respekteret, eller endda elsket, før. Vi er i vanskeligheder. Og se på verden. Verden konfronteres med en stor krise; USA konfronteres med en stor krise, med den måde, det behandler verden på. De største befolkningskoncentrationer i verden, i Kina, f.eks., 1,3 mia. eller mere; Indien, Pakistan, Bangladesh og landene i Sydøstasien; dette er den største befolkningskoncentration på planeten. Det er en fremvoksende del af verden; spørgsmålet er, hvad er USA's relation til disse asiatiske folkeslag, der i det store og hele repræsenterer forskellige kulturelle baggrunde i forhold til USA og Vesteuropa. Hvordan skal vi finde fred i en urolig verden; hvordan skal vi finde forsoning i en verden i vanskeligheder med lande, der har vendt sig mod os pga. Cheneys og et par andres krigspolitikker?

Vi står altså over for en situation. Lad os gå lidt tilbage til det tidspunkt, hvor Bill Clintons blev indsat som præsident. Tænk nu over noget, nogle af jer ved noget om; tænk på den sorte vælgerskares status, den lovgivende, sorte forsamling ... i 1993, da Bill Clinton kom ind i Det Hvide Hus. Gå nu igennem listen over navnene; hvor er disse mennesker, og deres erstatninger, i dag? Der har været en udvælgelse af de politiske præstationer i hele landet af de sorte vælgerkredse/folkevalgte. Det er dette problem, jeg konstant konfronteres med, og fra 1996 blev det værre, accelererede brutalt.

Så vi konfronteres altså ikke med et nyt problem i dag, men med det samme problem, principielt, som Martin med succes konfronterede, og jeg vil fremføre, at, i arven efter Martin Luther King og hans liv, er der noget, vi kan lære i dag, som bringer ham tilbage i live, som om han stod her i dag, i live. Der er noget særligt ved hans liv, hans udvikling, som vi i dag bør indfange, ikke alene med hensyn til at adressere vor nations problemer, som er ved at blive forfærdelige, men problemerne med vore relationer med verden som helhed. Hvordan skal vi agere over for disse kulturer, der er forskellige fra vore egne? Med asiatiske kulturer, der er forskellige fra vore egne; med muslimske kulturer, der er over 1 mia. muslimer i hele verden; med Kinas kultur, der er forskellig fra vores; med kulturen i Sydøstasien, der er forskellig fra vores? De er alle mennesker, der har alle de samme krav og behov, men de er forskellige kulturer, de tænker anderledes, de responderer til andre (kan ikke høres) end vi gør. Men vi må have fredeligt samarbejde med disse mennesker, for at løse globale problemer. Så begynder man at tænke over en person som Martin, og jeg vil indikere, i denne sammenhæng, hvad Martins betydning er i dag.

Vi havde ingen erstatning for Martin. Første lektie. Martin var en enestående person; han var ikke en talentfuld person, der tilfældigvis snublede over lederskab og let kunne erstattes af andre ledere, der havde lært jobbet og kunne tage over bagefter. Han havde ingen efterfølger; der var ingen, som befandt sig i en position til at efterfølge ham. Mange ønskede det; de havde det ikke.

Hvad var det, Martin havde? Hvad var essensen af Martin, der gjorde ham til noget specielt?

Lad os sammenligne tre tilfælde for forstå dette. Et tilfælde, Martin selv. Det andet er tilfældet med Frankrigs berømte heltinde Jeanne d'Arc, og jeg er godt bekendt med den faktiske historie af Jeanne d'Arcs tilfælde, som på en måde er sammenligneligt, på en særlig måde, med Martins tilfælde. Og så også med et fiktivt tilfælde, som peger på det problem, vi står overfor, tilfældet med Shakespeares Hamlet; især Hamlets monolog i 3. akt.

Hvad handlede det om? Martin var en sand Guds mand, på en måde, som meget få mennesker kan virkeliggøre i deres livstid. Det var ikke alene det, at han var en Guds mand, men at han voksede op til fuldstændigt at forstå, hvad det ville sige. Hans billede var selvfølgelig Kristus og Kristi korsfæstelsespassion. Det var hans kilde til styrke. Han levede det. Han havde bestøget bjergets top, på et tidspunkt, hvor han vidste, hans liv var truet af magtfulde kræfter internt i USA. Og han sagde, 'jeg vil ikke vige tilbage fra denne mission, om de så dræber mig'; præcis som Kristus sagde, og jeg er sikker på, Martin tænkte på dette, på dette tidspunkt. Kristi korsfæstelsespassion er det billede, der er essensen af kristendom. Det er et billede i f.eks. Tyskland og andre steder, hvor Bachs Mattæus-passion opføres, en ca. to timer lang forestilling. Og i disse to timer genlever publikum, menigheden, sangerne, musikerne på en kraftfuld måde Kristi korsfæstelsespassion. Dette har altid været vigtigt, at genleve dette; at indfange essensen af, hvad Kristus betyder for alle kristne, og Martin viste dette.

Forskellen er det følgende; og jeg vil vende tilbage til Jeanne d'Arc; de fleste mennesker er tilbøjelige til at tro, jo, jeg vil gerne i himmelen, eller noget i den retning. Eller også er de ikke, de er ligeglade. Men de leder efter svar inden for rammerne af deres dødelige liv. De tænker på kødets tilfredsstillelse, den sikkerhed, de vil nyde godt af, mellem grænserne for fødsel og død; hvorimod den store leder, som Martin, stiger til et højere niveau. De tænker på deres liv, som evangeliet fremlægger det, som en talent (mønt); livet er en talent, man har fået givet. Man fødes, og man dør. Det er ens talent; hvad man har i denne tidsperiode. Spørgsmålet er, man vil under alle omstændigheder give den ud; hvordan vil man give den ud? Hvad vil man bruge den til at sikre, i al

evighed? Hvad vil man gøre, som en mission, som vil gøre én fortjent til den plads, man ønsker at have i evigheden?

Martin havde en klar fornemmelse af dette. Denne 'bjergtopstale' for mig, slog mig ligesom en klar forståelse af, hvad han sagde, hvad han sagde til andre.[\[1\]](#)

Livet er en talent. Det er ikke, hvad man 'får ud af' livet. Det er, hvad man lægger ind i det, der tæller. Martin havde dette. Der er derfor, han var en leder, og jeg har kendt de andre ledere, der var med ham i denne periode. De havde ikke helt den samme gnist. De accepterede måske ideen, de troede måske på den, men det greb dem ikke på samme måde, som det greb Martin. Og det greb ham mere og mere, er jeg sikker på, i takt med, at han påtog sig større og større ansvar; som en leder føler man dette, man ser sit folk, man ser, hvad man må håndtere, man ser lidelserne, man ser farerne, og man må finde i sig selv styrken til ikke at vige tilbage, ikke gå på kompromis.

Lad os tage tilfældet Jeanne d'Arc, til sammenligning. Dette er den sande historie; hun var en så signifikant person i det 15. århundrede, historien blev grundigt dokumenteret dengang og er blevet krydstjekket osv. Hun var en person i hele kristendommen; hun er en hovedperson i Frankrigs historie. Her er hun så, en ung kvinde (17), der kom fra bondestanden, og som havde forhåbninger om, at Frankrig måtte befries fra de normanniske ridders forfærdelige besættelse; at Frankrig måtte blive en sand nation, og at det måtte løftes ud af sin tilstand og blive en nation for at tage sig af disse problemer; at Gud ønskede, dette skulle ske. Så, gennem flere hændelser, henvendte hun sig til en prins, som var den nominelle arving til Frankrigs trone, og hun sagde til denne prins – jeg har glemt, der var diverse akkreditiver – 'Gud ønsker, at du skal blive konge'. Og han så på hende og sagde, 'Hvad ønsker du af mig?' Hun svarede, 'jeg ønsker ingenting af dig; Gud ønsker, at du skal være konge'. Og, på grund af hendes kraftfulde personlighed og hendes mission, gav kongen hende kommando over nogle soldater til en meget alvorlig kamp på det tidspunkt, idet han formodede, hun ville blive dræbt som leder af disse soldater, og det ville løse problemet. Men hun blev ikke dræbt, hun vandt slaget, som hun personligt anførte. Og Frankrig blev mobiliseret til sin uafhængighed; ideen var dets uafhængighed i det store og hele som et resultat. Så kom tidspunktet, hvor kongen blev kronet, prinsen blev kronet til konge: men så forrådte kongen hende, til Frankrigs fjender, til briterne, normannerne. Og hun blev retsforfulgt af inkquisitionen, som var en rædselsfuld ting, den værste form for uretfærdighed man kan forestille sig. Og under retssagen blev hun tilbudt lokkemad; hvis du trækker dig lidt, vil vi ikke brænde dig levende på bålet. Hun sagde nej; hun veg tilbage; måske skulle jeg gå på kompromis, hun havde præster, der forsøgte at få hende til at gå på kompromis. Hun sagde, 'jeg vil ikke gå på kompromis. Jeg kan ikke forråde min

mission'. Hun havde besteget bjergets top; jeg vil ikke forråde min mission; jeg vil fastholde min kurs. Så de tog hende og bandt hende til en pæl; de stablede brændet op om pælen; de satte ild til bålet, mens hun var i live og kogte hende ihjel. Så åbnede de brændestakken for at se, om hun var i live eller ej og fandt, at hun var død, og så fortsatte de processen og genantændte bålet og brændte hende til aske (hun var da 19, -red.)

Men ud af dette skete der to ting: Frankrig blev genoplivet og fik sin uafhængighed og fik senere den første, moderne nationalstat, under Louis 11 af Frankrig.

Betydningen af dette for os i dag, er, at pga. denne sejr, pga. det, der skete med Louis 11 af Frankrig, fik vi den første europæiske stat, i hvilken *hele* regeringen var ansvarlig for *hele* folkets almene vel. Det almene vel betyder præcis det, det betyder i 1. korintherbrev, kap. 13, hvor Paulus skriver om agápe, undertiden kaldet kærlighed eller godgørenhed. Det er denne egenskab; det er ikke loven, det er ikke lovbogen, der tæller; det er ens kærlighed til menneskeheden, der tæller; at man altid må leve for ens kærlighed til menneskeheden. Og derfor er en regering ikke legitim, undtagen som en regering, der officielt er forpligtet over for ikke alene det almene velfærd for *hele* folket, men også over for forbedringen af livsbetingelserne for deres efterkommere. Og for første gang i Frankrig, i denne stat, [fik man] princippet om forfatningsmæssig lov; at en regering ikke kan behandle nogle blandt befolkningen som menneskeligt kvæg. Det er ikke lovligt, det er ikke en nation, hvis den behandler nogle blandt sin befolkning som menneskeligt kvæg. Man skal tænke på *hele* befolkningens almene velfærd; det må være indfanget i forpligtelse over for *hele* folket, og over for deres efterkommere. For vi er alle dødelige, og for at vække i os selv de passioner, mens vi er i live, som vil tilskynde os til at gøre det gode, må vi have en følelse af, at forbruget af vort liv, brugen af vor talent, vil betyde noget for de kommende generationer. De bedste mennesker ser efter ting, ligesom Moses, som vil finde sted, når han ikke længere selv er der til at nyde dem! Denne fornemmelse for udødelighed er det, som de bedste forældre opofrer for deres børn; det er det, som lokalsamfund opofrer for uddannelse til deres børn, for deres børns muligheder. Man gennemgår pinen ved lidelser og mangel, men man har en følelse af, at man er på vej fremad, at ens liv vil betyde noget, at man kan dø med et smil på læben; man har overvundet døden, man har brugt sin talent vist, hvorfor livet vil betyde noget bedre for de kommende generationer. Det var princippet. Det princip inspirerede den mand, der blev kong Henrik 7 af England, til at gøre det samme imod den onde kong Richard 3, og til at etablere England på det tidspunkt som den anden, moderne nationalstat. Det var på en måde, hvad Martin gjorde. Samme form for proces.

Men lad os nu tage den anden side af sagen. Lad os tage tilfældet Hamlet. Hamlet siger, vi har muligheden for at kæmpe og befri os selv fra forfærdelige tilstande, men, men – hvad sker der, når vi dør? Hvad sker der efter døden? Det er frygten for, hvad der sker efter døden, som gør folk til krystere. Og det er vores problem i USA i dag. Det er problemet med vores lederskab i det Demokratiske Parti; det er problemet med det Republikanske Parti, for det er ikke alle i det Republikanske Parti, der er dårlige, nogle af dem er meget gode, og jeg har til hensigt at inkorporere nogle af dem i min regering; jeg er ikke særlig partisk, når det drejer sig om regeringen. Jeg er partisk med hensyn til at få den etableret.

Det er pointen. Problemet her er det følgende: Tror vi rent faktisk på, at mennesket er forskelligt fra dyrene? Tror I på, at, i skolerne i dag, i aviserne i dag; tror I på, at amerikanere tror på, på nogen som helst signifikant måde, at mennesket er forskelligt fra dyret? Det er ikke det, vi underviser; se på vores standardpensum. Mange af jer ved noget om uddannelse. Vores uddannelsespolitik er en national forbrydelse. Man lærer ingenting; man lærer at bestå en prøve. Man spørger sig selv, om de, der udarbejder prøven, ved, hvad de taler om. Man har prøver at bestå i forskellige steder i landet, ikke for at teste, hvad man har gjort ved eleverne med hensyn til, hvad de ved; undertiden kommer eleverne og siger, 'jeg ved ingenting, i mine skoleår lærte jeg ingenting'. Sådan, som man underviser nu. Det, man tester, er elevernes lydighedstræning i dette skoledistrikt eller den del af landet, målt ud fra underlødighed. Distrikterne konkurrerer om penge! Og præstationerne, som skoleelevernes hundetræning, bliver en standard for, hvor mange penge, og hvor mange udmærkelser, dette distrikt vil modtage det følgende år. Vi er ikke længere interesseret ... Vi tror som nation ikke længere på at udvikle mennesker! Vi er, ligesom det gamle Rom, blevet et samfund for 'brød og cirkus'; få din krumme, og lad dig underholde! Og underholdningen bliver mere og mere ond, som det skrider frem. F.eks., arbejder folk i dag; er deres mentalitet, at de skal arbejde? Tror de på arbejde, tror de på, at samfundet giver dem mulighed for at arbejde? Nej, det gør det ikke. Det giver dem mulighed for at få fat i nogle penge. Hvad er den største vækstindustri i USA? Hasardspil! Hvad er Wall Street? Hasardspil. Hvad er Enron? Hasardspil. Hvad er disse fyre, der kommer i fængsel i New York? Hasardspillere. Mentaliteten i landet er, at, hvis du sidder i held og vinder i lotteriet og vinder på væddeløbsbanen, så går det fremad for dig. Til trods for, at ens industri er ved at kollapse, ens landbrug er væk, byrådet ikke længere har råd til at sørge for centrale behov; vi er blevet et hasardspilssamfund. Vi er afhængige af hvad? Masseunderholdning. Hvilken form for masseunderholdning? Er dette noget, man i realiteten bør skamme sig over?

Vi anser ikke længere mennesker for at være mennesker. Vi forstår ikke længere,

hvad menneskeligt er.

Jeg startede en ungdomsbevægelse for hved 4 år siden, der fokuserer på unge mennesker, 18-25 årige, dvs. aldersgruppen for universitetsstuderende. Som I ved, når folk bliver omkring 18 til 25 år, under normale betingelser, er de gået videre end til at tænke på sig selv som unge mennesker, halvt voksne, halvt børn, og til at blive voksne mennesker. De har den voksnes selvtillid, den voksnes impulser osv. De er klar til at påtage sig ansvar i samfundet. I et velordnet samfund, ville alle have adgang til en kvalitetsuniversitetsuddannelse, for at udvikle den enkeltes talenter for at finde ud af, hvad deres mission i livet skal være, hvilken form for karriere, de skal satse på, og man giver dem muligheden for at gennemarbejde dette, finde ud af dette, finde ud af, hvem, de virkelig er som voksen, og at vælge deres fremtidige profession i livet på denne basis. Det, jeg understreger med denne træning, er, forstå forskellen mellem menneske og dyr.

Jeg bliver lidt teknisk omkring dette, for det er et vigtigt punkt. Hvad er forskellen mellem menneske og dyr? Kan man bevise, at mennesket ikke blot er et dyr? Og hvordan kan man bevise det? Hvis mennesket var en abe, f.eks., ville det menneskelige befolkningstal på denne planet aldrig have oversteget et par millioner individer. Så lad være med at gøre mennesket til en abekat (et fjols). Vi har nu over 6 mia. mennesker, vi skal sørge for, på denne planet, og tallet vokser. Pointen er, at mennesket har været i stand til at opdage, hvad intet dyr kan gøre, at opdage universelle, fysiske principper i universet, og at anvende disse opdagede principper til at frembringe forbedringer i samfundet, som øger menneskets magt over naturen; præcis, som man kan læse i Skabelsesberetningen i 1. Mosebog: mand og kvinde skabt i Skaberens billede, efter hans lignelse; og ansvarlige for denne funktion. Det er, hvad vi er. Når vi underviser i fysisk videnskab; når vi underviser i klassisk kunst og den slags ting, når vi underviser i historie ud fra dette standpunkt, formidler vi i realiteten en fornemmelse af deres menneskelighed. De er i stand til at genopføre fortidens store principper, det være sig inden for kunst eller inden for fysisk videnskab. Når de kender dette, kender de forskellen på sig selv og dyret; de bryster sig af dette og siger, vi er menneskelige. Og de kan se på hinanden med kærlighed, en form for kærlighed, der kommer til udtryk inden for uddannelse med den rigtige form for undervisning, hvor eleverne er delagtige i processen med at kæmpe sig igennem handlingen for sig selv at opdage et princip, der præsenteres for dem som en udfordring og et paradoks. Det vil sige, en kærlig relation, en klasse med typisk 15-25 universitets- eller skoleelever, hvor eleverne gives ansvaret for, gives en udfordring med at kæmpe sig igennem det for sig selv, og den gode lærer forsøger at fremkalde denne form for respons blandt eleverne; finde to til tre i klassen, der kan starte diskussionen og få hele klassen

involveret i diskussionen, så det, der kommer ud af det, ikke er udenadslære fra en lærebog, men at det, der kommer ud af det, er en proces, hvor man i en social oplevelse opdager betydningen af et princip, som om de selv havde gjort den oprindelige opdagelse. Dette gøres, ikke ved at undervise den enkelte elev, selv om det nogen gange virker, men ved at få eleverne til at interagere i diskussionsprocessen. Det er derfor, man helst skal have en klassestørrelse på mellem 15-25 elever. Ikke for mange, som kan udelukke muligheden for, at alle kan deltage. Og ikke for få, så man ikke får stimulering til at starte diskussionen. Det er denne sociale proces med en relation mellem mennesker, der elsker hinanden i en højere forstand, fordi de har været fælles om processen med at opdage et princip. Eller ... noget om historie; men de var fælles om det, og ideen om at være fælles om menneskelig viden, som menneskelig viden, er den essentielle kærlighedshandling. Man elsker menneskeheden og er tilfreds med menneskeheden, når man har arbejdet sammen for at gøre en opdagelse sammen. Og man indser, man kan regne med dem til denne form for metode – har man et problem med dem? Gå tilbage til metoden. Tal med dem på samme måde, som man gør i klasseværelset. Og man kæmper sammen igennem det, disse unge mennesker kæmper til kl.3-4 om morgenen. Når jeg holder foredrag for disse fyre, er de over mig i henved fire timer. Jeg holder en præsentation på en times tid, de er over mig konstant. Men det er smukt, det er vidunderligt. Jeg tror, at alle, der har arbejdet med undervisning, ved, hvad jeg taler om. Det er smukt; det er vidunderligt.

Så problemet er dette: Vi har en befolkning, vi har en verden, der har en mangel på mennesker, der rent faktisk fuldt ud forstår forskellen mellem menneske og dyr; at mennesket, som det defineres i Skabelsesberetningen i 1. Mosebog, er et væsen, der er skabt i universets Skabers billede. Det er os. Fordi vi overfører disse ideer, fordi vi overfører dette arbejde, som intet dyr kan, elsker vi hinanden; vi elsker de mennesker, der var før os; vi elsker dem, der kommer efter. Vi kerer os om dem, på en meget selvisk måde, for, idet vi bruger vores talent her i livet, vores skønhedssans beror på, hvad der kommer ud af vores liv, i de kommende generationer. Vi elsker børn af denne grund. Der er børn; vi elsker børnebørn endnu mere end børnene, undertiden, fordi vore børn var i stand til at producere disse børn, det er fantastisk! Man elsker dem især, for dem, der bliver bedsteforældre, de elsker specielt disse børnebørn af denne grund.

Men denne form for kærlighed mangler generelt i befolkningen, hos ledere.

Martin havde selvfølgelig dette. Martin var ét af de sjældne mennesker, på hans tid, som havde en dybtgående følelse af, hvad det vil sige at være et menneske; som havde en dybtgående forståelse af læren fra Kristi passion på korset. Han var i stand til at bringe dette ind i politik – han kom ikke ind i det som

politik som sådan – han var en naturlig leder. En naturlig leder er ikke én, der kommer ud af den politiske proces som sådan, men ud af folket. Martin opnåede aldrig et politisk hverv. Og alligevel var han sandsynligvis en lige så betydningsfuld person i USA som nogen moderne præsident var. Det opnåede han. Hans myndighed som en leder kom fra folket. Han kæmpede mod folket og med folket for at befri dem. Han var en leder i ordets sande betydning. Hans indflydelse som en politisk kraft i nationen og i verden kom fra hans forhold til folket.

Og det er vores situation i dag, og grunden til, at jeg er så glad for denne lejlighed til at være sammen med jer, for I typificerer dem, der kæmper med vanskeligheder, i dette land og uden for dette land, for den såkaldte 'glemte mand'; som Franklin Roosevelt, der i 1933 blev indkaldt til at være præsident. 80 % af befolkningen i USA i særdeleshed, og mange i hele verden, er den glemte mand og kvinde. Der er ikke rigtig nogen, der kerer sig om dem. Tag eksemplet med historien om sundhedssektoren; tag eksemplet med alle mulige ting. Den eneste måde, hvorpå man kan forny en nation, som Martin ydede et stort bidrag til en fornyelse af USA, er, at man må gå til den glemte mand og kvinde; især til de ubemidlede, og hvis man kan udtrykke en kærlig holdning over for problemet med de ubemidlede, dem, der befinder sig på den laveste side i livet, så er man i stand til at repræsentere det princip, på hvilket moderne regeringsførelse bør baseres; det samme princip, som Jeanne d'Arc på sin vis muliggjorde gennem sit bidrag til Frankrig som den første, moderne nationalstat, der var helliget det almene velfærd. Hvis man vil være en ægte politiker, må man være forpligtet over for det almene velfærd. Man må være forpligtet over for menneskeheden, og for at være forpligtet over for menneskeheden, må man se på det menneske, der befinder sig i de *værste* omstændigheder, generelt, og løfte dem op. Så har man virkelig bevist, at man kerer sig om det almene velfærd. Hvis man ikke går til disse mennesker, er man ikke *med* det almene velfærd. Hvis man ikke har sine rødder i kampen for det almene velfærd, er man ikke i stand til at lede vores nation, som er en nation, der forfatningsmæssigt er forpligtet over for det almene velfærd. Martin havde dette. Alle de store ledere i historien er som regel kommet fra denne form for baggrund; de fødtes ikke til at være ledere, de blev ikke valgt som ledere; nogle blev valgt i løbet af livet, men de startede ikke med at etablere deres lederskab ved at blive valgt. De etablerede deres lederskab ved at finde deres rødder i kampen for menneskehedens velfærd. De blev repræsentanter for en eller anden gruppe, der kæmpede for deres rettigheder, eller de blev fortalere for denne gruppe, der kæmpede for sine rettigheder. Og de kom frem til en lederposition, fordi de havde en indbygget, moralsk karakter, i billedet af Kristi passion og korsfæstelse. Og jo mere, de kommer ind i det, og jo farligere, det bliver, i takt med, at de vinder mere indflydelse – livet *bliver* farligere i takt med, at man vinder mere indflydelse – så indser de, at de sætter deres liv på spil, og de må spørge sig selv: hvad

er det, jeg vil risikere mit liv for; hvad er det for en sag, jeg ikke vil forråde, selv, hvis prisen er, at det koster mig mit liv? Og han kastes direkte tilbage til Kristi korsfæstelse og passion. Og dér er vi i dag. Martin havde dette; og problemet med USA og bevægelsen i dag, er, at bevægelsen er blevet, skal vi sige, for 'civiliseret' med hensyn til at bøje af for at komme ud af det med det politiske *establishment*, og hvor den tenderer mod at tro på, at vejen til succes er at bøje af for at komme ud af det med dem. Man fortaber passionen, som bør motivere den sande, politiske leder. Og passionen er denne helligelse; man har en talent, man har en fornemmelse af, hvad ens liv betyder, man har en fornemmelse af forpligtelse, af en mission i livet, for at opløfte nationen ved at løfte en bestemt del af befolkningen, eller hele befolkningen. Og man vil *ikke gøre noget som helst* for at forråde dette. Det giver én kraft. Det giver én kraft til at være et menneske, der er skabt i den levende Skabers billede. Man tapper ind i det. Martin tappede ind i det. Han var en Guds mand, ikke kun af Gud, men en Guds mand. Han var en mand, som, i løbet af livet, af skæbnen fik givet missionen at være en Guds mand. Og han havde styrken til at gøre det. Han havde styrken til at gå i Kristi fodspor; til at gennemleve Gethsemane; til at gennemgå korsfæstelsen. Han havde denne styrke. Som Jeanne havde på sin måde.

Og det er den lektie, jeg mener, må undervises, må blive forstået, hvis vi skal redde denne nation. Vi må tappe ind i denne kraft. Og som jeg siger, blandt alle de billeder af nylige, politiske ledere i USA, er Martin, både som en national leder og som en global leder, hvilket han også var med hensyn til sin indflydelse, det bedste eksempel på den form for personlighed, vi må have og må udvikle for at komme ud af det forfærdelige, frygtindgydende rod, der i dag truer os.

Mange tak.«

[1] Hør hele Martin Luther Kings sidste tale, 'I have been to the mountain top', her <https://www.youtube.com/watch?v=ixfwGLxRJU8>

[Helga Zepp-LaRouches](#) [budskab i anledning af](#)

50-året for mordet på Martin Luther King

12. april, 2018 – Følgende budskab fra Schiller Instituttets stifter og præsident Helga Zepp-LaRouche blev oplæst den 9. april i anledning af en mindebegivenhed i New York for Martin Luther Kings berømte »Jeg har været på bjergets top«-tale.

»Præcis på det tidspunkt, hvor, takket være Kinas Nye Silkevejsinitiativ, i hvilket 140 nationer deltager, og hvor i særdeleshed udviklingslandene har håb om at overvinde fattigdom og underudvikling, som Martin Luther King kæmpede for mod slutningen af sit liv, har fortalene for det oligarkiske system lanceret en række provokationer, som kunne få uberegnelige konsekvenser.

Samtidig med, at I samles her i aften, er faren for en krig, endda en atomkrig, i løbet af de seneste timer vokset. FN har mødtes for at diskutere Syrien. Selve eksistensen af verdens civilisation afhænger nu af, om verdens ledere i Kina, Rusland og USA i særdeleshed, nu sammen finder en vej ud af det gamle paradigme for krig og geopolitik.

Der er en igangværende bestræbelse på vegne af fortalene for det gamle paradigme for at optrappe en konfrontation med Rusland og Kina for at skabe et klima, hvor det angiveligt skulle blive umuligt for USA at arbejde sammen med Rusland og Kina for at adressere menneskehedens eksistentielle spørgsmål.

Og dog, i den Kolde Krigs mørkeste dage, i 1963, fandt præsident John F. Kennedy, som netop med nød og næppe havde undgået en atomkrig over missilkrisen på Cuba, en udvej. Sovjetunionen og USA skulle i fællesskab udforske rummet. Han sagde: menneskeheden må gøre en ende på krig, eller også vil krig gøre en ende på menneskeheden.

For halvtreds år siden sagde en stor mand, pave Poul 6, at økonomisk udvikling er det nye navn for fred. Den eneste måde at højtideligholde 50-året for mordet på Martin Luther King er ved at erkende kampen mellem det gamle paradigme, hvis fortalere dræbte dr. King, og det nye paradigme. Og dernæst gøre alt, der står i vores magt, for, at dette dyrebare øjeblik, hvor alle hans drømme kunne gå i opfyldelse, ikke forpasses.«

Foto: Martin Luther King holdt sin sidste tale den 3. april, 1968, den berømte 'I have been to the mountain top'. Hør hele talen her:

<https://www.youtube.com/watch?v=ixfwGLxRJU8>

Martin Luther King blev myrdet den 4. april, 1968. Æret være hans minde.

Lyndon LaRouche: Det britiske Imperium er stadig den civiliserede verdens fjende nr. 1

Jason Ross: Ingen forstår briterne bedre end Lyndon LaRouche. Alt imens Storbritannien ikke længere hersker over havene eller verden med skibe, fly og imperiehære, så inficerer deres måde at tænke på kulturer i hele verden og former den måde, hvorpå folk analyserer og opfatter virkeligheden. Storbritannien udøver også magtfuld kontrol over verdens finanssystem gennem City of London og deres indflydelse over Wall Street. De har haft utrolig succes med at bondefange vore eliter til at være overbevist om, at amerikansk råstyrke med britisk hjerne bør kontrollere verden.

Men, hvor mange flere amerikanske liv skal ofres, og hvor mange flere ofre for unødvendige, geopolitiske krige skal dø og lide i hele verden på vegne af britiske, geopolitiske strategier, før vi udrydder dette barbariske system?

Lad os lytte til LaRouche:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Strategisk Forsvarsinitiativ 35 år i dag: Omsæt Lyndon LaRouches vise ord til handling for et Strategisk Forsvar af Jorden. LPAC Internationale Webcast, 23. marts. 2018

Vært Matthew Ogden: Det er i dag den 23. marts, 2018, en meget gunstig dato: Det er nemlig 35 års dagen for en meget vigtig dato, som var 23. marts, 1983, hvor præsident Ronald Reagan annoncerede vedtagelsen af det [Strategiske Forsvarsinitiativ](#) (SDI; Strategic Defense Initiative). I dag er det et meget passende tidspunkt for at bedømme den stadigt mere presserende nødvendige vedtagelse af en ny sikkerhedsarkitektur for planeten, og den samtidige nye økonomiske arkitektur, som må ledsage den.

Vi befinder os i et meget dramatisk øjeblik i verdenshistorien, og jeg mener, at, hvis vi træder et skridt tilbage og ser på det store billede, så står det klart, at verdensordenen, som vi har kendt den i de seneste 70 år, er i færd med at undergå en total transformation. Og udfaldet af de strategiske kampe, der raser netop nu, både på den nationale scene her i USA, men især på den globale scene; udfaldet af disse strategiske kampe vil afgøre menneskeheds historie i mange generationer fremover.

Med de begivenheder, der har fundet sted i løbet af de seneste tre uger, siden den russiske præsident Vladimir Putin den 1. marts annoncerede, at Rusland havde udviklet en helt ny generation af strategiske våben, baseret på avancerede fysiske [principper], og som er i stand til at gennemtrænge alle kendte forsvarssystemer, har vi set, hvor dramatisk nødvendigt det er, med det presserende i en sådan ny sikkerhedsarkitektur. Ikke én, der bygger på Mutually Assured Destruction (MAD; garanteret gensidig ødelæggelse), men derimod én, der bygger på win-win-overlevelse og økonomisk fremskridt *for alle nationer* på denne planet; nødvendigheden heraf bliver i stigende grad mere presserende. Jeg vil gerne fremhæve, hvad præsident Putin selv sagde i denne tale 1. marts til den føderale forsamling:

Han sagde:

» ... lad os sætte os ved forhandlingsbordet og sammen udtænke et nyt og relevant system for international sikkerhed og bæredygtig udvikling for menneskelig civilisation. ... Dette er et vendepunkt for hele verden og for dem, der er villige til, og i stand til, at forandre sig; de, der handler og går fremad, vil tage føringen.«

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/56957>

Men, snarere end klart og nøgternt at vurdere denne ændrede, strategiske virkelighed, med denne game-changing tale af Ruslands præsident, og besvare dette tilbud for at forhandle, med hans ord, »et nyt og relevant system for international sikkerhed og bæredygtig udvikling for menneskelig civilisation«, for endelig at bringe denne nihilistiske dødsspiral med stadigt mere dødbringende masseudslettelsesvåben til en afslutning; snarere end at gøre dette, har briterne og deres såkaldte »partnere« i Europa forsøgt at oppiske en generel støtte til en krigskonfrontation mod Rusland ved anvendelse af det, Labour-partiets leder, Jeremy Corbyn, meget korrekt karakteriserede som det, han kaldte »fejlbehæftet efterretning« og »uvederhæftige dossiers« af den type, som blev brugt til at retfærdiggøre invasionen af Irak. Og som Jeremy Corbyn advarede om, så bør vi ikke »affinde os med en ny Kold Krig ... og en intolerance over for dissens som under McCarthy-perioden«.

Som [Helga Zepp-LaRouche i går understregede i sin internationale webcast](#), så har briterne og Theresa May, i deres forsøg på at gennemtvinge en sådan krigsprovokation, overspillet deres hånd. Deres metoder og deres mål står nu afsløret for hele verden at se. På trods af Theresa Mays bestræbelser på at presse præsident Trump over i et hjørne, hvor han ikke ville vove at forsøge at tage skridt, der ville gøre det muligt for ham at honorere sin forpligtelse til at forbedre relationerne med Rusland; snarere end at lade sig blive bakket ind i et hjørne, som Helga Zepp-LaRouche sagde, så udmanøvrerede præsident Trump imidlertid hele operationen ved at tage telefonen og ringe til præsident Putin og lykønske ham med genvalget og hans næste periode som Ruslands præsident, og fortsatte med en meget sober diskussion mellem de to statsoverhoveder om nogle af de meget vigtige, fælles bestræbelser og fælles udfordringer, som disse to nationer, USA og Rusland, sammen konfronteres med; og som, hvis vi fik lov at gøre det, vi kunne arbejde sammen om at løse, såsom krisen i Syrien; såsom muligheden for et totalt gennembrud for fred på Koreahalvøen; såsom den igangværende situation i Ukraine; og meget signifikant, såsom at forhindre et nyt våbenkapløb.

Umiddelbart efter denne telefonsamtale, blev pressen, som I kan tænke jer, hysterisk, og Det Hvide Hus' pressesekretær Sarah Sanders holdt en

pressekonference i briefing-værelset i Det Hvide Hus, hvor hun ikke mindre end et halvt dusin gange understregede den absolutte betydning af at opretholde en dialog mellem USA og Rusland på lederskabsniveau, omkring fælles interesser og fælles udfordringer.

Jeg vil afspille nogle eksempler på nogle af disse gentagne udtalelser fra Sarah Sanders på denne pressebriefing i Det Hvide Hus.

Her følger engelsk udskrift af resten af webcastet:

SARAH SANDERS: We want to continue to have a dialogue with Russia, and continue to talk about some of the shared interests we have, whether it's North Korea, Iran, and particularly as the President noted today, slowing the tensions when it comes to an arms race, something that is clearly important to both leaders....

We want to continue to have dialogue so that we can work on some of the issues that concern both countries, and we're going to continue to do that, while also continuing to be tough on a number of things....

The President once again has maintained that it's important for us to have a dialogue with Russia so that we can focus on some areas of shared interests...

These are conversations that sometimes take place, and certainly the President finds there to be an importance in having that dialogue with Russia so that we can talk about some of the big problems that face the world....

We disagree with the fact that we shouldn't have conversations with Russia. There are important topics that we should be able to discuss, and that is why the President's going to continue to have that dialogue.

Again the focus was to talk about areas of shared interests.

We know that we need to continue a dialogue. It's important for a lot of the safety and security of people across the globe. We would like to be able to work with them on things like North Korea, on Iran, and also both countries shared interest in

lowering the tensions when it comes to an arms race, recognizing that that's not the best thing for either country, and so we want to be able to have those conversations and that was the point of today's call.... [end video]

OGDEN: So, that's a very clear message, obviously. Now, on the same day, President Trump himself reiterated exactly the same points in a couple of tweets that he posted, and I would like to just read you those tweets. He said:

"I called President Putin of Russia to congratulate him on his election victory (in past, Obama called him also). The Fake News Media is crazed because they wanted me to excoriate him. They are wrong! Getting along with Russia (and others) is a good thing, not a bad thing."

"They can help solve problems with North Korea, Syria, Ukraine, ISIS, Iran, and even the coming Arms Race. Bush tried to get along, but didn't have the 'smarts.' Obama and Clinton tried, but didn't have the energy or chemistry (remember RESET). PEACE THROUGH STRENGTH!" he concludes.

Now of course that final phrase is a quotation directly from President Ronald Reagan. And this direct reference is a very timely one, and perhaps is not merely a coincidental one: As I said, today, March 23rd, is the 35th anniversary of one of the groundbreaking moments in modern history, and it's one which completely reshaped the global, strategic geometry at that time, and which remains immediately relevant all the way up to the present day.

That moment, March 23rd, 1983 was representative of a complete shock, a shock wave which was felt around the world. This was the surprise announcement by President Ronald Reagan at the conclusion of a live, national television broadcast which was an address to the nation, nominally on national security. But what President Reagan did at the conclusion of that broadcast, to the surprise of almost all of his leading advisors in the White House even, was to announce what came to be known as the Strategic Defense Initiative, or SDI, what President Reagan called a "vision of the future, which offers hope."

In the speech, what President Reagan did was that he committed the United States to a crash program, a crash scientific program for the development of advanced technologies which would be based on new physical principles to (quote/unquote) "free the world from the threat of nuclear war."

And so, in so doing, President Reagan completely overthrew the ideology of retaliatory nuclear deterrence through the threat of instantaneous, total nuclear response in the event of the detection of a nuclear attack against the territory of the United States. This was what was so-called Mutually Assured Destruction (MAD).

President Reagan completely rejected the very premise of Mutually Assured Destruction and in so doing, Reagan shocked the world, and truly did change the course of world history. So, right now, why don't we wind the clock back 35 years, and listen to what the world heard on that night, March 23rd, 1983:

My fellow Americans, thank you for sharing your time with me tonight.

The subject I want to discuss with you, peace and national security, is both timely and important. Timely, because I've reached a decision which offers a new hope for our children in the 21st century...

The defense policy of the United States is based on a simple premise: The United States does not start fights. We will never be an aggressor. We maintain our strength in order to deter and defend against aggression – to preserve freedom and peace.

Since the dawn of the atomic age, we've sought to reduce the risk of war by maintaining a strong deterrent and by seeking genuine arms control. "Deterrence" means simply this: making sure any adversary who thinks about attacking the United States, or our allies, or our vital interests, concludes that the risks to him outweigh any potential gains. Once he understands that, he won't attack. We maintain the peace through our strength; weakness only invites aggression.

This strategy of deterrence has not changed. It still works.

But what it takes to maintain deterrence has changed. It took one kind of military force to deter an attack when we had far more nuclear weapons than any other power; it takes another kind now that the Soviets, for example, have enough accurate and powerful nuclear weapons to destroy virtually all of our missiles on the ground. Now, this is not to say that the Soviet Union is planning to make war on us. Nor do I believe a war is inevitable – quite the contrary. But what must be recognized is that our security is based on being prepared to meet all threats.

There was a time when we depended on coastal forts and

artillery batteries, because, with the weaponry of that day, any attack would have had to come by sea. Well, this is a different world, and our defenses must be based on recognition and awareness of the weaponry possessed by other nations in the nuclear age...

Now, thus far tonight I've shared with you my thoughts on the problems of national security we must face together. My predecessors in the Oval Office have appeared before you on other occasions to describe the threat posed by Soviet power and have proposed steps to address that threat. But since the advent of nuclear weapons, those steps have been increasingly directed toward deterrence of aggression through the promise of retaliation.

This approach to stability through offensive threat has worked. We and our allies have succeeded in preventing nuclear war for more than three decades. In recent months, however, my advisors, including in particular the Joint Chiefs of Staff, have underscored the necessity to break out of a future that relies solely on offensive retaliation for our security.

Over the course of these discussions, I've become more and more deeply convinced that the human spirit must be capable of rising above dealing with other nations and human beings by threatening their existence. Feeling this way, I believe we must thoroughly examine every opportunity for reducing tensions and for introducing greater stability into the strategic calculus on both sides...

Wouldn't it be better to save lives than to avenge them? Are we not capable of demonstrating our peaceful intentions by applying all our abilities and our ingenuity to achieving a truly lasting stability? I think we are. Indeed, we must.

After careful consultation with my advisors, including the Joint Chiefs of Staff, I believe there is a way. Let me share with you a vision of the future which offers hope. It is that we embark on a program to counter the awesome Soviet missile threat with measures that are defensive. Let us turn to the very strengths in technology that spawned our great industrial base and that have given us the quality of life we enjoy today. What if free people could live secure in the knowledge that their security did not rest upon the threat of instant U.S. retaliation to deter a Soviet attack, that we could intercept and destroy strategic ballistic missiles before they reached our own soil or that of our allies?

I know this is a formidable, technical task, one that may not be accomplished before the end of this century. Yet, current technology has attained a level of sophistication where it's reasonable for us to begin this effort...

I clearly recognize that defensive systems have limitations and raise certain problems and ambiguities. If paired with offensive systems, they can be viewed as fostering an aggressive policy, and no one wants that. But with these considerations firmly in mind, I call upon the scientific community in our country, those who gave us nuclear weapons, to turn their great talents now to the cause of mankind and world peace, to give us the means of rendering these nuclear weapons impotent and obsolete.

Tonight, consistent with our obligations of the ABM treaty and recognizing the need for closer consultation with our allies, I'm taking an important first step. I am directing a comprehensive and intensive effort to define a long-term research and development program to begin to achieve our ultimate goal of eliminating the threat posed by strategic nuclear missiles. This could pave the way for arms control measures to eliminate the weapons themselves. We seek neither military superiority nor political advantage. Our only purpose – one all people share – is to search for ways to reduce the danger of nuclear war. My fellow Americans, tonight we're launching an effort which holds the promise of changing the course of human history. There will be risks, and results take time. But I believe we can do it. As we cross this threshold, I ask for your prayers and your support.

Thank you, good night, and God bless you. [end video]

OGDEN: That was 35 years ago today.

Now, just as a side note, incidentally, President Trump is not ignorant of this history. In 1999, far before he ever was a candidate for President, in a an interview with none other than Wolf Blitzer on CNN, President Trump actually addressed what he thought of as the necessity for the Strategic Defense Initiative, but also the necessity for sitting down and having talks to work out the tensions between the United States and Russia. Here's just a quick quote from President Trump. He said:

"As far as nuclear is concerned, this country, us, we need a shield..."

Wolf Blitzer said, "A Strategic Defense Initiative?"

And Trump affirmed that, saying, "Because Russia is unstable. We need a missile defense shield. People used to criticize Reagan, but now it's very developable. We need a shield... We need a change. The ABM Treaty was 1972. Who knew what technology would develop? We have to sit down with the Russians and many others."

So, that was just a side note. That was Nov. 28, 1999. But as I think you can see, now-President Trump remains committed to that inclination to sit down with the Russians and many others – North Korea, for example; and to resolve these nuclear threats. If you just go back again to that date in 1983, this was 35 years ago. In President Reagan's own words, he said that what he announced that night would, indeed, change the course of world history; and it did. And, it took most of the world completely by surprise. But, it didn't come out of nowhere, and this history is very important for viewers to understand.

Let me just read you a portion of what Lyndon LaRouche had to say at that time. This is a statement that he issued the morning following that historic speech, so this is from March 24, 1983. What Mr. LaRouche had to say was the following:

"Only high-level officials of government, or a private citizen as intimately knowledgeable of details of the international political and strategic situation as I am privileged to be, can even begin to foresee the Earth-shaking impact the President's television address last night will have throughout the world... [T]he words the President spoke last night can never be put back into the bottle. Most of the world will soon know, and will never forget that policy announcement. With those words, the President has changed the course of modern history.

"Today I am prouder to be an American than I have been since the first manned landing on the Moon. For the first time in 20 years, a President of the United States has contributed a public action of great leadership, to give a new basis for hope for humanity's future to an agonized and demoralized world. True greatness in an American President touched President Ronald Reagan last night; it is a moment of greatness never to be forgotten."

So that was Lyndon LaRouche, March 24, 1983. Now, as LaRouche alluded to in that statement, he was no bystander or casual observer of the events of that night President Reagan announced the SDI. In fact, the grand idea behind what Reagan

announced that night, came directly from none other than Lyndon LaRouche himself. I would like to play for you a brief excerpt of Mr. LaRouche, in his own words, speaking about the background to what had shocked the world that night – March 23, 1983. This is taken from a video that LaRouche PAC published about ten years ago, back in 2008, on the 25th anniversary of the SDI speech. The video was titled “A Brief History of Lyndon LaRouche’s SDI.” So, let’s listen to what Mr. LaRouche had to say in that video.

LYNDON LAROUCHE

: I had been organizing the SDI operation, including initially from 1977, long before it was called an SDI. I was the one who said, “We’re going to make a project of this thing.” So, I adopted this and stated this as my program in 1979, when I was running as a Presidential candidate. Then, I had this conversation with Reagan, and then as a follow-up after he was President, we had a follow-up with various people in the Reagan circle; including his National Security Council. I was working with the head of the National Security Council on this operation, and with people from the CIA and this and that. I was sworn to this and sworn to that, so I was doing the whole thing. The SDI was my work, which they liked. And there was a faction, including the President, who liked it. He liked it because he was against, he always hated Henry Kissinger; and he hated Henry Kissinger particularly because of the so-called “revenge weapons.” The idea that you build super weapons, and if somebody throws a bomb at you, you obliterate the planet. That is not considered a good defense, and he was against that. When he saw from experts that what I was saying was accepted experts – military and others – and this was French intelligence, the leadership of the Gaullist faction in France; this was the leadership of the German military; this was the leadership of the Italian military, and all over the world. So, I was the creator of the SDI. Reagan liked it, he adopted it. I was creating the thing in direct cooperation during the entire period, with the cooperation of the National Security Council and the heads of the CIA. People recognized that I was right; I had the scientific capability and knowledge to do it, and we were doing it.

OGDEN: So, that's the story in Lyndon LaRouche's own words. That is merely the tip of a very fascinating iceberg. We encourage you to watch that full video that I cited that that excerpt was taken from. But also, to visit the page on the LaRouche PAC website which gives you the full background of this story. As you can see there, the link is larouchepac.com/sdi. That gives you this full, historic background. But as you heard Mr. LaRouche say there in that video clip, this effort on his part to craft the idea of what then became adopted by the President of the United States in the form of the SDI, this effort went all the way back to the mid-1970s. Here's an image of a campaign pamphlet which was commissioned by Lyndon LaRouche, titled "Sputnik of the '70s: The Science behind the Soviets' Beam Weapon." In this pamphlet, Lyndon LaRouche called for an international crash program to develop a space-based missile defense system based on new physical principles. A Manhattan project-style mission which would provide the economic driver to fuel global development. The pamphlet proposed "... Long-range economic and scientific collaboration with the Soviet Union, among other nations, which would eliminate the danger of world obliteration," and it emphasized "... Tremendous revolutionary industrial implications available to this nation and the world if the political will of the United States forces a recommitment to technological progress in the form of an International Development Bank and its national concomitant Third National Bank."

So, as you can see, Lyndon LaRouche's idea of this missile defense system, was always framed around the idea of not unilateral defense systems, but rather, a joint missile defense and joint scientific and economic collaboration between the United States and the Soviet Union. To do so, would be to unleash the revolutionary industrial and economic implications of such technological breakthroughs as the basis for a new international, economic order; something which he had been involved in all the way back to at least 1971 when he first issued the proposal for a new International Development Bank – the so-called IDB. So you can see in LaRouche's idea, the kernel of what became the SDI, always had with it a new international security architecture, overthrowing this entire reign of terror of Mutually Assured Destruction and revenge weapons. But concomitantly, a new international economic order, which would be driven by the revolutionary, unprecedented economic boom that

would come out of the progress associated with such technological breakthroughs around these new physical principles in the collaboration of US and Soviet scientists to develop this joint missile defense to make International Ballistic Missile and nuclear war impotent and obsolete.

The history is as fascinating as it is extensive. Here is not the time or the place to go through every single aspect of this history; but the full background, again as I said is available on that webpage – larouchepac.com/sdi. But if you fast forward from that pamphlet “Sputnik of the '70s” all the way to the lead-up into the 1980 Presidential campaign in which Lyndon LaRouche himself was a candidate for President of the United States. Let’s take a look at a picture here of Lyndon LaRouche meeting face-to-face with then-candidate Ronald Reagan at a candidates’ forum that took place in Concord, New Hampshire. During this face-to-face meeting and in several other opportunities to interface with the Reagan campaign team, Lyndon LaRouche presented this idea, in principle and in detail. Following Reagan’s victory and his election, Lyndon LaRouche and representatives of his organization, were brought in for meetings with first the Reagan Presidential transition team, and then with leading members of the National Security Council and Reagan’s intelligence community. They discussed LaRouche’s idea for this new strategic doctrine, and the related scientific and energy policies that would go along with it. So, Lyndon LaRouche commissioned numerous reports and campaign pamphlets promoting this idea. As you can see here, this is from {Fusion}; this is a special report titled “Directed Energy Beams; A Weapon for Peace.” Here’s the next one; this is an edition of the {Executive Intelligence Review} magazine from November 30, 1982. Again, before the March 23, 1983 announcement of the SDI. This was titled “Beam Weapons: The Science to Prevent Nuclear War.” Here’s another one; this is a pamphlet. “How Beam Weapon Technologies Can Reverse the Depression.” So, all along, this was always an economic idea from Lyndon LaRouche’s standpoint. As you can see, being an American at this point, in the years preceding the 1980 Presidential election and then coming out of Reagan’s victory, 1980, '81, '82, the idea of this Beam Defense system which would be based on new physical principles, was associated – including in the popular mind – it was associated with Lyndon LaRouche. And it had been associated with Lyndon LaRouche for at least half a decade prior to Reagan’s historic,

groundbreaking speech.

The morning after Reagan's March 23rd address, the media was scrambling to try to find experts to interview to explain what it was that Reagan had presented the night before. Naturally, they had to turn to representatives of the LaRouche organization. Here's a photograph of Paul Gallagher, who was at that time Executive Director of the Fusion Energy Foundation, appearing on CBS' Evening News program on March 24, 1983 – the day following Reagan's address – to explain the science behind Reagan's policy that had been announced the evening before.

Immediately following Reagan's address to the nation, Lyndon LaRouche launched a mass educational campaign to educate the American people as to what their President had just presented. He published and commissioned the publication of numerous mass circulation reports to inform the American people and also policymakers on the details of how such a program would work. This image here is an array of different publications that were issued by the LaRouche movement, supporting Reagan's announcement of the Strategic Defense Initiative and detailing the scientific, the economic, and the military-strategic implications of the policy. There you can see one pamphlet – "Support the President's Strategic Defense Initiative; Kill Missiles, Not People."

As should be very clear, Lyndon LaRouche was in a leading position of authority following this groundbreaking announcement, and the influence that his ideas had come to wield put him in a position of real power inside the political structure of the Presidency of the United States. He used that influence to launch and to escalate on his campaign to completely reorganize the entire international economic and strategic architecture of the planet. Let's take a look at a document that Lyndon LaRouche released exactly one year following Reagan's March 23, 1983 announcement of the SDI program. This was called "The LaRouche Doctrine: Draft Memorandum of Agreement between the United States and the USSR." This was published March 30, 1984. Let me read you some excerpts from what Lyndon LaRouche published under this title "The LaRouche Doctrine." He begins by saying: "The political foundation for durable peace must be: a) The unconditional sovereignty of each and all nation-states, and b) Cooperation among sovereign nation-states to the effect of promoting unlimited opportunities to participate in the benefits of technological progress, to the mutual benefit of each and all.

“The most crucial feature of present implementation of such a policy of durable peace is a profound change in the monetary, economic, and political relations between the dominant powers and those relatively subordinated nations often classed as ‘developing nations.’ Unless the inequities lingering in the aftermath of modern colonialism are progressively remedied, there can be no durable peace on this planet.

“Insofar as the United States and Soviet Union acknowledge the progress of the productive powers of labor throughout the planet to be in the vital strategic interests of each and both, the two powers are bound to that degree and in that way by a common interest. This is the kernel of the political and economic policies of practice indispensable to the fostering of durable peace between those two powers.

.. [T]he general advancement of the productive powers of labor in all sovereign states, most emphatically so-called developing nations, requires global emphasis on: a) increasing globally the percentiles of the labor force employed in scientific research and related functions of research and development ... b) increasing the absolute and relative scales of capital-goods production and also the rate of turnover in capital-goods production; and c) combining these two factors to accelerate technological progress in capital-goods outputs.

“Therefore, high rates of export of such capital-goods output to meet the needs of developing nations are indispensable for the general development of so-called developing nations: Our common goal, and our common interest, is promoting both the general welfare and promoting preconditions of durable peace between our two powers....

“By supplying increased amounts of high-technology capital goods to developing nations, the exporting economies foster increased rates of turnover in their own most advanced capital-goods sectors of production....

“The importer of such advanced capital goods increases the productive powers of labor in the economy of the importing nation. This enables the importing nation to produce its goods at a lower average social cost, and enables it to provide better-quality and cheaper goods as goods of payment to the nations exporting capital goods.

“Not only are the causes of simple humanity and general peace served by such policies of practice; the arrangement is

equally beneficial to exporting and importing nations...

.. [T]he general rate of advancement of the productive powers of labor is most efficiently promoted by no other policy of practice."

Then a little later in the report, he reviews the situation of strategic tensions between the USSR and the United States. He says:

"Since the rupture of the wartime alliance between the two powers, U.S. military policy toward the Soviet Union has passed through two phases. The first, from the close of the war until a point beyond the death of Joseph Stalin, was preparation for the contingency of what was sometimes named 'preventive nuclear war.' The second, emerging over the period from the death of Stalin into the early period of the administration of President John F. Kennedy, was based on the doctrines of Nuclear Deterrence and Flexible Response ...

"From approximately 1963 until approximately 1977, it might have appeared, as it appeared to many, that the doctrines of Nuclear Deterrence and Flexible Response had succeeded in preserving a state of restive peace, something called 'détente,' between the two powers. This appearance was deceptive; during the period 1977-83, there was an accelerating deterioration in the military relationships between the two powers....

"Beginning shortly after the inauguration of President Jimmy Carter, the deterioration of the military situation accelerated....

"In response to this direction of developments, the U.S. public figure Lyndon H. LaRouche, Jr. proposed that both powers develop, deploy, and agree to develop and deploy 'strategic' defensive, anti-ballistic-missile defense based on 'new physical principles.' This proposal was issued publicly by LaRouche beginning February 1982; he proposed to U.S.A., Western European, and Soviet representatives that the development and deployment of such strategic defensive systems be adopted policy, as a means for escaping from the 'logic' of Nuclear Deterrence....

.. The true solution must be found in the domain of politics and economics, and the further shaping of military relations between the powers must produce military policies by each coherent with the direction of development of the needed political and economic solutions....

"On the part of the United States of America, the government is committed to avoiding all colonial, imperial, or kindred

endeavors in foreign policy, and to establish, instead, a growing community of principle among fully sovereign nation-states of this planet. This shall become a community of principle coherent with the policies of the articles of this draft memorandum. If any force should endeavor to destroy that community of principle, or any member of that community of sovereign nations, the United States will be prepared to defend that community and its members by means of warfare, should other means prove insufficient. With respect to the Soviet Union, the government of the United States offers the Soviet Union cooperation with itself in service of these principles, and desires that the Soviet Union might enter fully into participation within that community of principle...

"Under these conditions, provided that all nations share in development of the frontiers of scientific research, in laboratories, and in educational institutions, all nations will be made capable of assimilating efficiently the technological by-product benefits of the military expenditures on systems derived from application of 'new physical principles.'

"To lend force to this policy, the powers agree to establish new institutions of cooperation between themselves and other nations in development of these new areas of scientific breakthrough for application to exploration of space.

"To this purpose, the powers agree to establish at the earliest possible time institutions for cooperation in scientific exploration of space, and to also co-sponsor treaty-agreements protecting national and multinational programs for colonization of the Moon and Mars.

"At some early time, the powers shall enter into deliberations, selecting dates for initial manned colonization of the Moon and Mars, and the establishment of international space stations on the Moon and in the orbits of Moon and Mars, stations to be maintained by and in the common interest and use of space parties of all nations.

"The powers jointly agree upon the adoption of two tasks as the common interest of mankind, as well as the specific interest of each of the two powers: 1) The establishment of full economic equity respecting the conditions of individual life in all nations of this planet during a period of not more than 50 years; 2) Man's exploration and colonization of nearby space as the continuing common objective and interest of mankind during and beyond the completion of the first task. The adoption of these two working-goals as the common task and respective interest in

common of the two powers and other cooperating nations, constitutes the central point of reference for erosion of the potential political and economic causes of warfare between the powers.”

That was known as the “LaRouche Doctrine,” published March 30, 1984. As you can see, what Lyndon LaRouche outlined in that document was the basis for exactly what we’re calling now a new international economic and strategic architecture. In fact, the one requires the other. You cannot have a new strategic architecture without resolving what Lyndon LaRouche characterized as the root causes behind the conflict between these nations; the persisting inequalities between nations. And you cannot have the kind of cooperation needed for the common, mutual economic development and the application of these groundbreaking new physical principles and the technologies that are derived from those, without the establishment of a new international economic order. Elsewhere in that document, Mr. LaRouche described exactly how such an economic order must take place; with fixed exchange rates between currencies, massive credits – both domestically within countries for the upgrading of the technological and infrastructure platforms within those nations – but also, international credit treaty agreements in the form of what he originally described in 1971 as the International Development Bank, or the IDB.

As you can see, and I think any astute reader of that document now, almost 35 years later, that document laid the basis for what we now see as the so-called “win-win” new economic paradigm. This idea of the common benefit of all; mutual cooperation for joint development; the upgrading of the so-called “developing” nations, which were still suffering under the effects of colonialism and post-colonial policy. So, when President Xi Jinping of China speaks about “win-win” economic development and a new community of nations with a shared destiny, I think that the echoes couldn’t be more clear of what Lyndon LaRouche himself was describing at that time in the middle of the 1980s, almost 35 years ago today. When Xi Jinping offers the United States to join this new “win-win” system, the Belt and Road Initiative, which is already resolving these persisting inequalities that the world has been suffering, such as in Africa or Central and South America. Or, when President Putin offers to “sit down at the negotiating table and devise together a new and relevant system of international security and sustainable

development for human civilization," we should reflect on what was laid in that document. That LaRouche Doctrine now almost 35 years ago today, in the wake of that history-changing announcement by President Ronald Reagan, at which he called a spade a spade. The world could no longer survive under the dictatorship of Mutually Assured Destruction; that reign of terror that President Kennedy characterized as the Sword of Damocles hanging by the slenderest of threads over every man, woman, and child on this planet, threatening nuclear annihilation. What Lyndon LaRouche characterized at that moment as the "LaRouche Doctrine" is the principle behind the new economic and new security architecture which must be adopted on this planet today. Not as a recipe, not taking everything exactly as it was said, because clearly of course, the world has changed; and we must apply the principles that lay at the root of exactly what Lyndon LaRouche had in mind when he proposed the Strategic Defense Initiative and when he proposed the subsequent LaRouche Doctrine, and apply those to evolve necessarily to fit the specific conditions of today.

One thing that Lyndon LaRouche alluded to explicitly in that document, was the need for joint cooperation in the colonization and exploration of space. In fact, that is the form that the idea of a revived SDI has actually been taken. The proposal for not an SDI, but what's now called an SDE – the Strategic Defense of Earth – to literally re-tool the strategic nuclear weapons with these massive payloads that have been accumulated by the United States, Russia, also other nations – China and India and other nations. To re-tool those nuclear weapons and also the delivery systems, these high-power intercontinental ballistic missiles, and also the new technologies that Russia has just announced. To re-tool these technologies and have what were offensive weapons become defensive tools against asteroids and other threats to planet Earth which we may encounter from outer space. While this was proposed under that name, the SDE, by certain individuals inside Russia about five years ago, coinciding with the 30th anniversary of the original SDI speech. What this originally actually came out of, had its origins in the late 1980s and the early 1990s with the scientist Dr. Edward Teller. Teller was actually one of the leading scientific advisors of President Reagan in the 1980s around the SDI initiative, but following the collapse of the Soviet Union, Dr. Edward Teller travelled to Russia and visited some of the leading

science cities that had been involved in developing nuclear weapons and their delivery systems. He met with some of the leading former Soviet scientists, the Russian scientists, and proposed exactly this. He proposed the idea of the United States and Russia saying the Cold War is over; let's now cease this policy of aiming our nuclear missiles one against the other, and let's now aim them against the common threats that mankind as a whole faces. Especially with the latest news of an asteroid which poses a credible threat – what's called a "non-zero threat" – to the Earth in the foreseeable future, which was just discussed in the media over the past week, this proposal is all the more timely and all the more relevant today.

So, what I'd like is to just play an excerpt from Helga Zepp-LaRouche's international webcast that she delivered yesterday. She takes up exactly this idea, so here's an excerpt from Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE

: I think that the SDI proposal, which was absolutely not what the media made out of it, calling it "Star Wars," and things like that, the SDI proposal of my husband, Lyndon LaRouche was an absolutely farsighted vision of a New Paradigm! And if you read the relevant papers about it, especially the proposed draft for a dialogue among the superpowers, which was published one year later, which you can find in the archives or in the newer {EIR}s. This was a vision where both superpowers would develop together, new physical principles which would make nuclear weapons obsolete. And I think what Putin announced on March 1st in terms of new physical principles applied for new weapons systems, is absolutely is in this tradition. And Putin also asked, now they have to sit down and we have to negotiate and put together a new security architecture, including Russia, the United States, China, and the Europeans.

This was all envisioned by my husband in this famous SDI proposal, and it was a very far-reaching to dissolve the blocs, NATO and the Warsaw Pact, to cooperate instead among sovereign republics, which is exactly what the New Silk Road dynamic today represents. And it was also the idea to use a science-driver in the economy to use the increased productivity of the real economy

for a gigantic technology transfer to the developing sector, in order to overcome their underdevelopment and poverty.

And this is what we're seeing today, also, in the collaboration between China, Russia, and the countries that are participating in the Belt and Road Initiative.

So I think, in a certain sense, part of this danger of peace breaking out, that there is right now the very vivid tradition and actualization of that tradition of the SDI, and I think we should circulate this proposal by my husband again. I think we should enlarge it to become the SDE, the Strategic Defense of the Earth, because it was just discovered that very soon, another big asteroid is already taking course on the planet Earth. So we need to move quickly to the common aims of mankind, and all countries should cooperate and be a shared community for the one future of humanity.

This is the New Paradigm which I think is so obvious. I mean, if you look at the long arc of history, we {have} to overcome geopolitics and we have to move to a kind of cooperation where we put all our forces together to solve those questions which are a challenge to all of humanity – nuclear weapons, poverty, asteroids – there are so many areas where we could fruitfully cooperate – space exploration is one of them. And I think we are in a very fascinating moment in history, but we need more active citizens. So please contact us, work with us, and let's together make a better world.

OGDEN: So, that was Helga LaRouche's call to action, and I think that's a perfect concluding point for our webcast today, as we observe this very auspicious date – March 23rd – the 35th anniversary of President Reagan's groundbreaking speech announcing the Strategic Defense Initiative. Let's take that kind of sense of victory and the optimism that indeed, ideas can change the course of history, and consolidate this New Paradigm; this new security architecture and new economic architecture for the planet. The opportunity is greater than it ever has been before; but the need is ever more dire.

Thank you for joining me, and please stay tuned to larouchepac.com.

Det britiske Imperiums lange historie med nazistiske ABC-eksperimenter på mennesker

17. marts, 2018 – I dagene efter, at den britiske premierminister Theresa May udløste hysteri over den angivelige forgiftning af den britiske dobbeltagent Sergei Skripal, sættes der fornyet fokus på Det britiske Imperiums egen historie for arbejde med kemiske og biologiske krigsvåben. Dette omfatter at trække artikler frem fra arkiverne om disse emner.

Den første af disse artikler fra arkiverne, som vi er blevet opmærksomme på, blev udgivet i avisen *Guardian* den 6. maj, 2004, og som rapporterer om daværende ny research af eksperimenter, udført på britiske soldater, med reel nervegift i 1950'erne og 1960'erne. »Ud fra et rent videnskabeligt synspunkt, producerede de en enorm mængde data om virkningerne af nervegas på den menneskelige krop«, skrev Rob Evans, forfatter af *Gassed: British Chemical Warfare Experiments on Humans at Porton Down*. (Porton Down er Storbritanniens hemmelighedsfulde videnskabelige og teknologiske forsvarslaboratorie, som angiveligt identificerede Novichok-nervegiften i Skripal-sagen.) »Disse data har igen gjort det muligt for Porton at udvikle nogle af de mest sofistikerede forsvar i verden for at beskytte Storbritanniens bevæbnede styrker mod kemiske angreb«. Evans rapporterede yderligere, at disse nazistisk-lignende eksperimenter (vores betegnelse, ikke hans) på mennesker har været en integreret del af arbejdet på Porton Down, siden det blev oprettet i 1916.

Endnu en sådan rapport fremkom i *Independent* den 8. juli, 2015, og som afslørede ny research af britiske regeringseksperimenter med både kemiske og biologiske gifte på den almindelige befolkning, uden dennes vidende. »I flere end 70 hemmelige operationer, blev hundrede tusinder af almindelige briter udsat for 'fingerede' biologiske og kemiske krigsangreb, lanceret fra fly, skibe og automobiler«, rapporterede *Independent*. Research udført af Ulf Schmidt, professor i moderne historie ved Universitetet i Kent, afslørede, at britiske militærfly kastede tusindvis af kilo af et kemikalie af 'stort set ukendt giftigt potentiale' på britiske, civile befolkninger i og omkring Salisbury i Wiltshire, Cardington i Bedfordshire og Norwich i Norfolk. Det anvendte kemikalie, zink cadmiumsulfid, mentes at være harmløst, men er siden blevet anset for at være kræftfremkaldende.

I maj 1964 gennemførte forskere fra Porton Down også et eksperiment i Londons undergrundsbanesystem, hvor de spredte en bakterie ved navn *Bacillus globigii*. På det tidspunkt, rapporterede *Independent*, »mente regeringen, at *Bacillus globigii* var harmløse – men i dag anses de for at være en årsag til fødevareforgiftning, øjeninfektioner og endda blodforgiftning«.

I 1950'erne tilbragte britiske forskere 15 måneder i Nigeria – som dengang stadig var en britisk koloni – med at udføre nervegaseksperimenter, selv om omfanget af virkningen på den lokale befolkning tilsyneladende ikke kendes.

Billede: Studie af kunstneren John Singer Sargent til hans oliemaleri, 'Gassed', fra 1918-1919. Maleriet, der måler 231 cm x 611 cm, hænger på Imperial War Museum og blev kommissioneret af British War Memorials Committee for at dokumentere krigen. Maleriet blev i 1919 vedtaget som 'årets billede' af Royal Academy of Arts.

[Hvad er geopolitik? Anden del: Er du human, eller Hume-an? Filosofien bag geopolitik.](#)
[LaRouche PAC's Undervisningsserie 2018,](#)
[»Hvad er det Nye Paradigme?«](#)
[Lektion 3, 3. marts, 2018; pdf, dansk, og video](#)

Så for Leibniz er mennesket ikke Gud, men det er i stand til skabende fornuft af den form, som Gud har begavet det med i universets udvikling. Så for Leibniz er mennesket skabende, som det også er for Cusanus. Denne kreativitet, og kun denne kreativitet, er det, som skænker mennesket fri vilje. Med andre ord, så er mennesket i stand til at gøre noget, eller ikke gøre noget; eller at gøre A eller B; der er fri vilje. Og det er det samme som kreativitet, mener jeg, det

er rimelig indlysende. Men det er også kilden til moral. Så kreativitet, fri vilje og moral er i realiteten det samme, videnskabelige begreb. Af den grund, siger Leibniz, så er det, der er formålet med vores liv, eftersom vi har fået denne kreative evne, at få det, han faktisk kalder lykke (happiness), at udvikle stræben efter lykke. Han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter nydelse'; han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter at undgå smerte'; han siger, 'liv, frihed og stræben efter lykke', som han undertiden også kalder 'felicity' (det betyder også lykke).

Dette er altså det stik modsatte af Benthams idé om nydelse; det er lige så modsatrettet som Satan er til Gud.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Billede: 'Lysternes have'. Maleri af Hieronymus Bosch, 1403-15.

Hvad er geopolitik? Første del: Historie. LaRouche PAC's Undervisningsserie 2018, »Hvad er det Nye Paradigme?«, Lektion 2, 17. feb. 2018

Der var de fortsatte provokationer i Mellemøsten, provokationer i Asien, Koreakrigen, Vietnamkrigen – dette var geopolitik med det formål at bevare Det britiske Imperium. Og desværre, med mordet på Kennedy, blev USA en partner i

det, man kunne kalde et »anglo-amerikansk geopolitisk imperium«.

Og hvad gik politikkerne ud på? Frihandel, neoliberal økonomi, nedskæringspolitik. Svækkelse af regeringer, svækkelse af ideen om national suverænitet og etablering af institutioner som den Europæiske Union, der ønsker ikkevalgte bureaukrater til at bestemme politikker for det, der plejede at være nationalstater.

Det så ud, som om alt dette kunne ændre sig i 1989, med den kommunistiske verdens fald, med det østtyske regimes kollaps og Berlinmurens fald. På dette tidspunkt inter文enerede LaRouche-organisationen meget direkte, for et alternativ til geopolitik. Lyndon LaRouche var blevet fængslet af George Bush, med assistance fra den daværende vicestatsanklager i Boston, Robert Mueller. Men Helga Zepp-LaRouche anførte kampen for det, vi dengang kaldte den Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien, og dernæst, så tidligt som i slutningen af 1990, det, der blev kaldt den »Nye Silkevej« eller den Eurasiske Landbro, som et middel til at bringe nationer sammen og overvinde disse kunstige opdelinger, skabt af Det britiske Imperium.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Russiagate? Alle veje fører til

London!

LaRouche PAC Internationale Webcast,

9. feb., 2018.

Vært Matthew Ogden: Titlen på vores show i dag er »Russiagate? Alle veje fører til London«. Planen er virkelig blevet kompliceret i løbet af en uge til halvanden, med offentliggørelsen af Nunes-memoet fra Husets Efterretningskomite, der efterforsker Christopher Steele; og dernæst afklassificeringen af senator Grassleys brev, som henviser Christopher Steele til Justitsministeriet til efterforskning for kriminelle handlinger. Sandheden bag det, der er blevet kaldt Russiagate, er nu hastigt ved at komme i fokus. Hver eneste tråd i denne historie, når man trækker i dem og følger dem, fører dig direkte til London.

Denne Russiagate-skandale er faktisk blevet til »Londongate«; og historien om det virkelig, aftalte spil er nu ved at blive åbenlys. Der var virkelig en fremmed efterretningstjeneste, der forsøgte at intervenere, blande sig, og forme udfaldet af valget i USA. Men denne efterretningstjeneste havde sit hovedkvarter hvor? I London, på Themsens bredder ved Vauxhall Cross; lige dér, i MI6's hovedkvarter. Historien kommer nu i fokus. Det er præcis, som vi oprindeligt beskrev det i LaRouche PAC's brochure, som vi udgav i september 2017. Det eneste aftalte spil, der fandt sted, var dét mellem USA's og UK's hemmelige efterretningstjenester, i liga med DNC og Hillary Clintons kampagne. Undermineringen af vores demokratiske valgsystem kom fra vore såkaldte nærmeste allierede – briterne; som ikke skyede noget middel for at forhindre, at deres geopolitiske verdensorden blev afsat, og der i stedet voksede en stormagtsrelation frem mellem USA, Rusland og Kina.

Lad os huske på, hvad denne brochure, som blev udgivet for seks måneder siden, sagde. Brochuren er nu i færd med at blive revideret og opdateret og vil snart udkomme i andet oplag. Men lad os se på [brochuren](#) og se, hvad den siger.

»[Præsident Trump] truede det angloamerikanske, britiske imperiesystem efter krigen ... ved at afvise evindeligt krigsførelse, søge bedre relationer med Rusland, kræve gennemførelse af Glass/Steagall-bankopdeling, gå ind for det, han refererer til som det Amerikanske System for politisk økonomi og love massiv infrastrukturudvikling og en moderne varefremstillingsplatform for produktive jobs.«

»Briterne kræver skalpe, på baggrund af deres opfattelse af at være truet, der specifikt findes i ønsket om en samarbejdsrelation med Rusland og en afslutning af den 'unipolære' ramme for relationer mellem nationer.«

Den fortsætter med at sige:

»Kuppet mod Donald Trump startede faktisk i 2013-2014. Den populære forklaring på nederdrægtighederne og forbrydelserne mod præsidenten er, at Hillary Clinton

og Barack Obama ansatte deres netværk, inklusive oversiddende loyalister i regeringen og efterretningssamfundet, med det formål at ændre resultatet af det amerikanske valg og at iscenesætte det igangværende kup. Denne forklaring, der primært fokuserer på begivenheder i 2016, overser, alt imens det er sandt nok i en umiddelbart national forståelse, det større billede. Som vi vil vise, så begyndte briterne at kræve Donald Trumps hoved, iflg. deres egen redegørelse, i 2015 og blandede sig og blandede sig i USA's valg og [har forsøgt at iscenesætte] et kup for at omstøde valgresultatet hver eneste dag herefter.«

Herefter sporer brochuren den relevante historie, der går helt tilbage til kinesernes annoncering af en ny, international, økonomisk orden i 2013, i form af det, de kaldte Bælte & Vej Initiativet. Som de ligeledes annoncerede, ville blive tæt koordineret med Ruslands Eurasiske Økonomiske Union i en bestræbelse på økonomisk udvikling til hele det eurasiske kontinent. Dette er præcis, hvad Lyndon og Helga LaRouche i over 20år har været fortalere for, i form af den Eurasiske Landbro, og som dernæst blev kendt som den Nye Silkevej.

Fig. 1

Denne del af verden, som Kina og Rusland nu aktivt forfølger udviklingen af; dette eurasiske område af verden er, hvad geopolitikkens fader, den britiske geopolitiks fader – Halford Mackinder – kaldte Hjertelandet. Han skrev en artikel i begyndelsen af det 20. århundrede ved navn, »Historiens geografiske omdrejningspunkt«. Den blev udgivet i 1904. Det, han sagde i denne artikel, og som gjorde ham til faderen af moderne geopolitik, det 20. århundredes britiske geopolitik, er, at Hjertelandet er det geopolitiske omdrejningspunkt for hele verden. Vi ser her hans kort [Fig. 1], og lige i centrum finder vi Eurasien med

betegnelsen, »omdrejningspunkt«. Hele hans geopolitiske teori opsummeredes i denne udtalelse: »Den, der regerer over Østeuropa, hersker over Hjertelandet. Den, der regerer over Hjertelandet, hersker over verdensøen. Og den, der regerer over verdensøen, hersker over verden.«

Spørgsmålet om, hvem, der regerer over Østeuropa, handler stort set om, hvem, der regerer over Ukraine. Og da den behørigt valgte ukrainske præsident Victor Janukovitj annoncerede, at han ikke ville underskrive Memorandaet for Samarbejde med den Europæiske Union og i stedet ville opretholde sin tætte relation med økonomisk samarbejde med Rusland, var det det sidste strå. Mange af de samme personer, vi nu ser nævnt i Grassleys og Nunes' efterforskning af Udenrigsministeriet, såsom Victoria Nuland; mange af de samme personer besluttede, at tiden for regimeskifte var kommet. Ved at aktivere et netværk af oversiddere fra højrefløjen og ekstreme ukrainske nationalister, der under Anden Verdenskrig havde samarbejdet med Hitler; denne flok – Victoria Nuland og andre – iscenesatte et voldeligt kup i Ukraine; det såkaldte Maidan. De væltede den demokratisk valgte, ukrainske regering og installerede deres egen regering; Victoria Nuland er berømt for at være blevet taget på fersk gerning i at indrømme dette, på bånd.

Den, der således regerer over Østeuropa, hersker over Hjertelandet. Den, der regerer over Hjertelandet, hersker over verden. Dette er britisk geopolitik, og i årtier har den særlige, amerikansk-britiske relation været et instrument for håndhævelse af dette Mackinders synspunkt af, hvad verdensordenen bør være. Når som helst en præsident; når som helst en ledende, politisk person i USA kom og truede dette synspunkt, ville elementer i de amerikanske og britiske efterretningssamfund slå alarm og på den ene eller anden måde neutralisere denne trussel. Som LaRouche PAC's brochure dybtgående forklarer, så var det præcis, hvad der skete i kampagnen imod Lyndon LaRouche. Som brochuren forklarer, så må man forstå, at dette præcis er tilfældet med den operation, der køres imod præsident Trump. For at kunne forstå operationen imod præsident Trump, må man forstå det ud fra dette perspektiv. Fra det øjeblik, det stod klart, at Trump var en seriøs deltager i kapløbet om USA's præsidentskab, og at han helt tydeligt hældte mod at afslutte Obama-Clinton-Bush-politikken med inddæmning, begrænsning og konfrontation med Rusland og Kina og i stedet hældte mod et gensidigt fordelagtigt, økonomisk og strategisk samarbejde med disse to lande – Rusland og Kina. Og fra det øjeblik blev han mål for dette apparat.

Så vær ikke naiv og lad dig blive indfanget i det daglige mediespin på talkshows på fjernsynet. Dette handler ikke om, hvorvidt du rent personligt støtter eller bryder dig om Donald Trump. Dette er et opgørets øjeblik i den årelange kamp for det amerikanske præsidentskabs sjæl og kampen for at frisætte, befri, USA fra

dette britiske Mackinder-synspunkt om geopolitik, der har bragt os helt ud på kanten af atomkrig. I stedet bør USA fuldt og helt deltage i det Nye Paradigme, der nu er vokset frem, med at bringe økonomisk udvikling og moderne økonomisk fremskridt til enorme områder af den tidligere tilbagestående, koloniserede og underudviklede del af verden.

Som vores brochure, der blev udgivet i september 2017, for seks måneder siden, stiller spørgsmålet: »Har vore efterretningstjenester faktisk ulovligt anstiftet aktive forholdsregler for et kontraefterretningsprogram, imod en siddende præsident?« Vi ved nu, at Comey løj eller vildledte Kongressen om aflytningerne af Trump Tower. FISA-kendelserne beviser dette. Senator Grassley har spurgt FBI, hvorfor, hvis I aflyttede en nær medarbejder til præsidenten, ville I ikke advare præsidenten imod ham, som det er sædvanen? Det sande svar er, at præsidenten selv var og er målet for et hidtil uset og illegalt kupforsøg, udført af dem, der har aflagt ed på at overholde Forfatningen og nationens love.

Så nu ved I det. Siden valget, og før valget, har vi siddet fast i et meget uddybende og farligt, britisk svindelnummer; med et hasardspil om vores nations fremtid i et koldt kup imod en valgt præsident. Der er begået regulære forbrydelser; ikke af præsidenten, men mod præsidenten og Forfatningen. Det, der er sket, er, at divergerende, politiske standpunkter, ideer, er blevet gjort til noget kriminelt; den selv samme fare, som de fleste bestemmelser i vores Forfatning og dens borgerlige frihedsrettigheder (Bill of Rights) blev udtrykkeligt udarbejdet for at værne imod. Vi har fortalt jer den virkelige årsag til, at præsidenten er blevet angrebet af en fremmed magt – briterne og deres allierede i vort land.

Så igen: Denne brochure blev udgivet i september 2017; for næsten seks måneder siden. Men alt det, vi dengang hævdede, bekræftes nu som sandt af kendsgerningerne efterhånden, som de kommer ud; som med tilfældet med Nunes-momoet, Grassley-brevet og hvad vi ellers kan forvente, vil komme ud af disse efterforskninger i den nærmeste fremtid. Hvis man træder et skridt tilbage og ser på det store billede her, og ser på det ud fra dette perspektiv, er det nu uigendriveligt. Hvis man vil identificere den virkelige kilde til forbrydelserne mod vores republik og mod vort demokrati, så træk blot i tråden, og man vil finde, at alle veje fører til London.

I sin ugentlige webcast (torsdag) talte Helga Zepp-LaRouche meget direkte om dette. Jeg vil gerne afspille et kort klip for jer fra dette webcast af Helga Zepp-LaRouche, hvor hun identificerer netop dette aspekt; at alle tråde i denne sag, hvis man følger dem hele vejen, viser, hvorfra den virkelige kriminalitet kommer. Her kommer Helgas klip:

Helga Zepp-LaRouche: Planen bliver mere kompliceret, som man siger. Historien er faktisk helt utrolig, og jeg er stolt over at have skrevet en artikel helt i begyndelsen af denne affære, hvor jeg sagde, at der er et aftalt spil med briterne, og ikke med russerne – og det er præcis det, der nu kommer frem og er ved at blive et offentligt spørgsmål. Jeg vil begynde med sagen mod Steele, som det var meningen, skulle for retten i Højesteret i London, hvor Steele skulle møde frem, men i sidste øjeblik blev repræsenteret af sin advokat; argumentet var, at dette kunne berøre britiske nationale sikkerhedsinteresser. Og minsandten, om ikke en repræsentant fra Udenrigsministeriet også var til stede med deres advokater, og de kom med den samme erklæring.

Så den britiske regerings, britisk efterretnings rolle er nu et spørgsmål, og det står helt klart, at Christopher Steele ikke var en eller anden tilfældig, tidligere MI6-agent, men at han derimod virkelig var en agent for ikke alene briterne, men også for FBI. Denne pointe er kommet frem i en meget interessant artikel på Pat Langs weblog, »Sic Semper Tyrannis«. En fast, respekteret bidragyder til denne blog, som udlægger på bloggen under pseudonymet »Publius Tacitus«, spørger i sin overskrift, »Forsøgte britisk efterretning at ødelægge Trumps præsidentskab?«, hvilket er præcis, hvad vi har for os.[\[1\]](#)

Værten for denne blog, Pat Lang – for folk, der ikke kender ham; han er en pensioneret, højtrespekteret efterretningsmand i USA, og slet ikke en eller anden russer eller en anden kilde, der kunne være tvivlsom i denne sammenhæng – han arbejdede i lang tid for Forsvarets Efterretningstjeneste (DIA) – og han er højt respekteret.

Hvorom alting er, så peger »Publius Tacitus« på den kendsgerning, at de nye memoer, der er kommet frem fra senatorerne Grassley og Graham, og fra Senatskomiteen for Homeland Security og Regeringsanliggender, som alle bekræfter det, der står i Nunes [Husets Efterretningskomite]-memorandaet. Og der er virkelig kommet mange nye aspekter frem. De indikerer, at Comey måske løj under ed, for, da han holdt den berømte pressekonference, der frikendte Hillary Clinton, påstod han, at han ikke havde koordineret dette med nogen andre. Dette står imidlertid i skarp kontrast til nogle flere beskeder, som blev udvekslet mellem Peter Strzok og Lisa Page, to FBI-ansatte, der var involveret i både Hillary Clintons e-mail-affære og ligeledes i Russiagate. I disse beskeder indikerede de, at Hillary vidste, der ikke ville komme nogen anklager mod hende. Der er behov for yderligere efterforskning herom.

Der er desuden fremkommet et andet, meget ildevarslende resultat, og det er en anden udveksling af tekstbeskeder mellem de to, hvor de den 2. sep. 2016 siger, at »POTUS«, dvs. 'President of the United States', nemlig Obama, ønskede at vide

alt, de foretager sig. Hvad refererer dette »alt« til? Det refererer enten til efterforskningen af Hillary Clinton, eller også til Russiagate, og sidstnævnte ville betyde, at Obama nu er direkte forbundet med Russiagate og ikke kun indirekte via betalingen til Fusion GPS og Steele, hvor Obama-administrationen også betalte, sammen med DNC og Hillary Clintons kampagne.

Dette er alt sammen ekstremt, ekstremt varmt, og vi har nu alle disse Senats- og Kongreshøringer og komiteer, der efterforsker det. Kongresmedlem Nunes, der havde offentliggjort dette memo – eller rettere, præsident Trump havde godkendt at få det afklassificeret og offentliggjort sidste fredag – han sagde, dette er kun »Fase 1«. Der kommer flere faser, og de vil blandt andet omfatte Udenrigsministeriet, hvilket selvfølgelig også involverer Victoria Nuland, hvis navn nu er dukket op. Der har ligeledes, omkring et andet spørgsmål, været mange udvekslinger mellem Christopher Steele og Victoria Nuland med hensyn til kuppet i Ukraine, det berømte Maidan-kup i februar 2014.

Dette er alt sammen meget interessant, meget 'varmt'. Russiagate er praktisk taget en død sild, men det, der nu i stedet er på bordet, er den britiske regerings, britisk efterretnings indblanding i valget i USA, der forsøgte at sabotere Trumps sejr, først, og da han alligevel vandt, da at ødelægge Trumps præsidentskab ved hjælp af en totalt opdigtet anklage. Det er nu kommet offentligt frem, og det er stort! Jeg kan, selv om dette er foregået i nogen tid, stadig kun være totalt chokeret og overrasket over, hvordan de gængse vestlige medier lykkedes med ikke at dække dette, som tydeligvis er ved at nå dimensioner, der går langt, langt videre end Watergate.

(Her følger engelsk udskrift af resten af webcastet. Hele Zepp-LaRouches webcast fra torsdag kan læses på dansk her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=23759>)

OGDEN: So, worse than Watergate, in Helga LaRouche's words. As Helga mentioned in her remarks there, earlier this week, there was a very significant article which was published on the blog "Sic Semper Tyrannis" by Pat Lang, who is former Defense Intelligence, a very high level, very connected person. The article is titled, "Did British Intelligence Try to Destroy the Trump Presidency?" Let me read you few excerpts from Pat Lang's article. He says:
"Last night's release of the memo by Senator's Grassley and Graham asking the Department of Justice to open a criminal investigation of Christopher Steele for possible violations of 18

U.S.C. Â§ 1001 provides critical confirmation of charges presented in the HPSCI memo prepared under the leadership of Devin Nunes, but it also confirms that Christopher Steele was not just some random guy offering good gossip to the FBI. He was an official intelligence asset. He was, in John LeCarre's parlance, our 'Joe.' At least we thought so. But, there is growing circumstantial evidence that Steele was acting on behalf of Britain's version of the CIA—aka MI-6. If true, we are now faced with actual evidence of a foreign country trying to meddle in a direct and significant way in our national election. Only it was not the Russians. It was our British cousins”.

“[T]wo developments in the last two days suggest that British intelligence officials, at least some key officials, were witting of Steele's activities in gathering information for the FBI.

“First, Steele is resisting efforts to face a deposition in a lawsuit over his infamous dossier. Steele's lawyers argued in a court in London this week that a deposition would endanger the former spy's dossier sources as well as harm U.K. national security interests. If the Judge buys this claim then we will not have to speculate anymore about whether or not Steele was acting on his own or had a 'wink-and-a-nod' from his MI-6 bosses.

“Second, in my mind more telling, were the comments made this week by former MI-6 Chief, Richard Dearlove, on behalf of his former protege:

“Among those who have continued to seek his expertise is Steele's former boss Richard Dearlove, who headed MI-6 from 1999 to 2004. In an interview, Dearlove said Steele became the 'go-to person on Russia in the commercial sector' following his retirement from the Secret Intelligence Service. He described the reputations of Steele and his business partner, fellow intelligence veteran Christopher Burrows, as 'superb.' But we do not have to rely solely on Dearlove's glowing remarks about Steele. There is other information indicating that the Brits played a substantial, if not leading, role in spying on Trump and building the Russian meddling meme. The *Guardian* reported in April 2017 that:

“|'Britain's spy agencies played a crucial role in alerting their counterparts in Washington to contacts between members of Donald Trump's campaign team and Russian intelligence operatives, the {Guardian} has been told.

“|'GCHQ first became aware in late 2015 of suspicious

“interactions” between figures connected to Trump and known or suspected Russian agents, a source close to UK intelligence said. This intelligence was passed to the US as part of a routine exchange of information, they added.

“|’Over the next six months, until summer 2016, a number of western agencies shared further information on contacts between Trump’s inner circle and Russians, sources said.’

“So much for our special relationship. As the evidence of British intelligence meddling in the U.S. election piles up, it will create some strains in our bi-lateral ties. It has the potential to harm cooperation on military, law enforcement, and intelligence fronts. I suspect there is some scrambling going on behind the scenes to come up with a strategy to contain the damage while rooting out the sedition. Stay tuned.”

Now, speaking of Richard Dearlove, the former head of MI-6 and his relationship to Christopher Steele, there is a very significant article which was published this week in the *Washington Post*. And that article is published under the title, “Hero, or Hired Gun? How a British Former Spy Became a Flashpoint in the Russia Investigation”. And under the subtitle “He’s the Spy”, the article lays out Steele’s pedigree as a very high-level British intelligence operative, and his extremely close relationship with Richard Dearlove, the former head of MI-6. So, here’s what the article says:

“Steele had all the right credentials for the job.

“He was steeped in Russia early on after being recruited to Britain’s elite spy service from the University of Cambridge. He spent two decades working for the MI6 spy agency, including a stint in his mid-20s in Moscow, where he served undercover in the British Embassy.

“When he returned to work for the agency in London, he provided briefing materials on Russia for senior government officials and led the British inquiry into the mysterious 2006 death in London of Alexander Litvinenko, a former KGB official and Putin critic.

“In 2009, after more than two decades in public service, Steele turned to the private sector and founded a London-based consulting firm, Orbis Business Intelligence, drawing on the reputation and network he developed doing intelligence work.

“Among those who have continued to seek his expertise is Steele’s former boss Richard Dearlove, who headed MI6 from 1999 to 2004.

“In an interview, Dearlove said Steele became the ‘go-to person on Russia in the commercial sector’ following his retirement from the Secret Intelligence Service. He described the reputations of Steele and his business partner, fellow intelligence veteran Christopher Burrows, as ‘superb.’

“In the early fall, he and Burrows turned to Dearlove, their former MI6 boss, for advice. Sitting in winged chairs at the Garrick Club, one of London’s most venerable private establishments, under oil paintings of famed British playwrights, the two men shared their worries about what was happening in the United States. They asked for his guidance about how to handle their obligations to their client and the public, Dearlove recalled.

“Dearlove said their situation reminded him of a predicament he had faced years earlier, when he was chief of station for British intelligence in Washington and alerted U.S. authorities to British information that a vice presidential hopeful had once been in communication with the Kremlin.

“He said he advised Steele and Burrows to work discreetly with a top British government official to pass along information to the FBI.”

Now, that entire story sounds very much like a scene directly out of a John LeCarre novel, if you ask me. But this character, Richard Dearlove, is somebody of whom Helga Zepp-LaRouche asks “What is his pedigree, and what is he famous for when it comes to dodgy dossiers?” in that webcast that she delivered yesterday. So, here’s what Helga LaRouche had to say about Richard Dearlove:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: The fact that Richard Dearlove, the former head of MI6, absolutely defended the reputation of Steele, is very interesting in this respect, because who is this Dearlove? He is the infamous author of the famous dossier which led to the attack on Iraq in the Second Gulf War, supposedly because Saddam Hussein was in the possession of weapons of mass destruction, which we know was a blatant lie, which led Colin Powell to make this infamous speech in the United Nations in February 2003, which he later characterized as the biggest mistake of his life, because it led to the intervention, including the United States, in the war against Saddam Hussein. That is something which eventually must also be tried. And I know

that Ramsey Clark tried to make that an issue before the international legal authorities.

So, this is not just the attempt of a coup against the United States, but this is a paradigm of policies which have led to the present condition in the world, including the destruction of much of Southwest Asia, including the refugee crisis. So these are not small things, and I think it is high time that this whole paradigm should come out in the open and is being replaced by a completely different policy.

So, I think the stakes here are extremely high, and I think people should really rethink everything and look at the material which is coming out, because it is an unbelievable scandal.

[T]he dossier which was published by LaRouche PAC, written by Barbara Boyd. This was written half a year ago, but if you read this dossier now, it is incredible, how absolutely on the mark this dossier was, concerning the role of British intelligence. So I think the circulation of this dossier is something which everybody can do very easily. Get it in the social media, get it in the alternative blogs, get it into any newspaper, which has the honesty to follow events in a truthful way. And right now, things are coming out in the open. There were articles by Ray McGovern, by William Binney, Pat Lang, by Russia Today, – naturally, they pick up on the fact that Russiagate is now completely falling apart. So I think the more people can do, to get the public attention on what is going on in this absolutely gigantic fight in the United States, the better; because some of these spooks shy away from daylight, and the more the Sun is shining on them, all the better.

OGDEN: So again, this pamphlet that was put out by LaRouche PAC six months ago, this was a very prescient and very insightful pamphlet. I guarantee you it has served a major role in informing the threat of the investigations for the people who are serious about getting at the truth of this. We've witnessed Russiagate transformed into Steelegate, and Steelegate means Londongate. All threads, if you follow them and pull them, will lead you back to London. This pamphlet is being updated as we speak, and it will be going into a second [sic] printing very soon, and you can expect that this will continue to have a very significant impact.

I just want to, in conclusion, recommend that our viewers,

in understanding the context as I went through it earlier, and as that pamphlet elaborates it very clearly, the context of this entire thing is the fight over the soul of the US Presidency and the future of US policy on the world stage. We've witnessed decades and administration upon administration of this so-called US-UK special relationship; which has merely perpetuated this Mackinder geopolitics on the entire planet. It has brought us to the point of confrontation which could threaten thermonuclear war. This has become all too real. The fight over the paradigm – will we remain the satrapy of this British geopolitical world order, or will we break from that? Will we be liberated from that? Will we embrace the New Paradigm which is now sweeping the planet? That is the question which is at stake here, and the stakes could not be higher.

For that reason, I want to strongly encourage all of our viewers to return here to larouchepac.com tomorrow, February 10th at 12noon. That's 12noon eastern time. We will be treated by a live address by Helga Zepp-LaRouche, who be delivering the inaugural class in the LaRouche PAC 2018 online class series. That class series, as you can see here on the screen, is titled "The End of Geopolitics. What Is the Global New Paradigm?" It will be hosted at the url, which is on the top of the screen there – <http://discover.larouchepac.com>. This will be a 12-week class series, which will follow up on the very successful class series which we hosted here on larouchepac.com last year during 2017 on LaRouche's economic discoveries. The invitation to this year's class series is available there on <http://discover.larouchepac.com>. Let me just read to you from the invitation:

"The American people are faced with a historic choice: join China's revolutionary New Silk Road program and secure a new paradigm of win-win global development, or continue the suicidal geopolitical policies of Obama and Bush, guaranteeing confrontation with Russia and China and threatening world war. While President Trump is inclined to move in the direction of cooperation with China and Russia, he is being threatened with a palace coup by those desperately clinging to the old geopolitical view of unchallenged Anglo-American global dominance.

"You can play a role in this decisive point in history. Help secure the New Paradigm.

"LaRouche PAC is launching a new class series, "What is the New Paradigm?" to prepare you to lead the population at this

critical time. 2018 must be the year we end geopolitics.”

Then, it lists what these classes will cover:

“Introduction: What is the New Paradigm?” This is Helga LaRouche’s address tomorrow.

“What is Geopolitics, Part I – History

“What is Geopolitics, Part II – Philosophy

“Culture – Beauty & Freedom vs. the CCF [Congress for Cultural Freedom]

“Confucian and Western Philosophy

“Science: Man’s Relation to the Universe

“Wrap-up and Mobilization – End Geopolitics”

So, the invitation invites you to register now for access to the syllabus, to the homework, to the reading assignments, and to the special live discussion sessions which will be available only for registered participants. Registration is now open at <http://discover.larouhepac.com>. Questions can be emailed to classes@larouhepac.com.

We strongly encourage you to register now for this class series, to become an active participant in this class series; to build class hosting sessions in your location wherever you are in the United States or even abroad, to build a group of people who will participate in these classes on a weekly basis with you. You can host it at your house, or at the local library, or on your college campus. And create a national mobilization of participants around this series of classes so that we have the cadre of people who are educated and who understand this global context for the ongoing fight that we now find ourselves in here in the United States.

So again, tomorrow at 12noon, Helga LaRouche will be addressing this class series live. This will be the inaugural address, and we encourage you to register now for the entire class series for 2018. That brings a conclusion to our webcast today. But I think if you reflect on the theme here – Russiagate has now become Londongate; all roads lead to London. Let me put the graphic of our title right back on the screen here one more time, and you’ll see the image there of the MI-6 headquarters. This is where all roads lead; pull the threads and you’ll discover the truth about who really colluded with US elections in 2016, and is continuing to meddle with our political system.

Thank you very much for joining me here at larouhepac.com and please stay tuned.

[1] http://turcopolier.typepad.com/sic_semper_tyrannis/2018/02/british-intelligence-tried-to-destroy-the-trump-presidency.html

Franklin Roosevelt i 1940: Columbus' opdagelse markerer 'En ny begyndelse i menneskets march mod fremskridt'

12. okt., 2017 – For firs år siden besluttede præsident Franklin Delano Roosevelt, at Christoffer Columbus skulle mindes med en national helligdag i oktober måned. Tre år senere udstedte han følgende erklæring for 12. okt., 1940.

Christoffer Columbus' og hans diminutive flådes sørejse mod det ukendte vest var ikke alene optakten til en ny, historisk æra. For den modige sømand var det kulminationen af års dristige beregninger, omhyggelige forberedelser og kamp mod modstandere, der havde nedgjort hans store plan og modarbejdet dens gennemførelse.

Med en udlægning af den sære doktrin, at der hinsides oceanet fandtes solidt, beboeligt landområde, måtte Columbus først gøre sine tanker troværdige for sine tvivlende velgørere og dernæst overvinde den tilsyneladende endeløse række af forhindringer, med hvilke snæversynede mennesker spærrede vejen for at udstyre en flåde. Selv, da de tre, små skibe var startet ud på deres epokeskabende rejse, begik mandskabet mytteri og krævede, at han vendte om. Columbus holdt sig imidlertid på kursen, og om morgenen, den 12. oktober, 1492, var det velkomne land i sigte.

Denne søfarer fra Genovas mod og tiltro og vision forherliger og beriger det drama, der var europæernes begyndende udvandring til Amerika. Columbus og hans rejsefæller var forvarslet om senere store bevægelser af folk fra Spanien, fra Columbus' hjemland Italien og fra alle lande i Europa. Og ud af sammensmeltningen af alle disse nationale grene skabtes det Amerika, til hvilket den Gamle Verden på så storslået vis har bidraget.

I år, hvor vi betænker den tilstand, som verden er blevet bragt til af destruktive kræfter, med lovløshed og tøjlesløs magt, der hærger en ældre

civilisation, og med vor egen republik, der ruster sig til forsvar for sine institutioner, kan vi puste nyt liv i vor tiltro og forny vort mod ved at mindes Columbus' triumf efter en periode med hjerteskrærende prøvelser.

Det løfte, som Columbus' opdagelse skænkede verden, om en ny begyndelse i menneskets march mod fremskridt, har været undervejs mod sin opfyldelse i fire århundreder. Det er nu vor opgave at være fast besluttet på, at denne fremmarch, på trods af tilbageslag, vil fortsætte mod opfyldelsen.

Foto: Franklin Delano Roosevelt, USA's 32. præsident, i en bil på sin ejendom i Hyde Park, N.Y.

[EIR: Columbus' første 'Bælte & Vej' inspireret af Nicolaus Cusanus](#)

Som Lyndon LaRouche længe har hævdet, så går podekrystallen til nutidens Ét Bælte, én Vejs storstilede design for verdensfred, baseret på økonomisk udvikling, tilbage til Nicolaus Cusanus (kardinal Nikolaus von Kues) og hans umiddelbare medarbejdere: Paolo Toscanelli og Ferdinand Martin, kannik for Lissabon, Portugal, og kong Alfonso V af Portugals skriftefader. De var sammen ansvarlige for det første forsøg på at skabe et maritimt bælte mellem Europa og Kina, som udførtes af Christoffer Columbus, for at komplementere den allerede eksisterende Silkevej.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Foto: Kort tegnet af Paolo Toscanelli over 'søvejen mod vest til Kina', hvor Nordamerikas faktiske kontur er indtegnet med lys blå farve.

Se også: [En hyldest til Nicolaus af Cusa. En dialog mellem kulturer. Specialrapport.](#)